НАРОДНА АРМІЯ

16 вересня, 2015

#79 (5414)

ЗАСТУПНИК МІНІСТРА ОБОРОНИ УКРАЇНИ ЮРІЙ ГУСЄВ:

«РЕФОРМИ В МІНОБОРОНИ — ЦЕ АТО НА ПОВІТРОФЛОТСЬКОМУ»

На дверях кабінету заступника Міністра оборони України Юрія Гусєва напис трьома мовами: «У цьому кабінеті вживати слово «неможливо» — ЗАБОРОНЕНО!» Його господар — одна з ключових фігур у процесі реформування Збройних Сил України. Тож саме про реформи у війську йшлося під час розмови посадовця з нашим кореспондентом

стор. 4

«Дозор-Б» на території Львівського бронетанкового заводу

«ДОЗОР-Б» ЗА КРОК ДО СЕРІЙНОГО ВИРОБНИЦТВА

Державні випробовування перших зразків цієї бронемашини — на етапі завершення, на Львівському бронетанковому заводі створено спеціальний цех з їхнього виготовлення

На Львівському бронетанковому заводі відкрито новий цех з серійного виготовлення бронемашин «Дозор-Б». Цех оснащений сучасним спеціальним обладнанням, зокрема зварювальним, апаратом повітряно-плазмової різки. Виробничі потужності цеху за кілька місяців дозволять задовольнити потреби військових у новітній бронетехніці.

Зараз у цеху на складальній лінії 5 машин. Ще дві повністю готові й нещодавно були презентовані широкому загалу. Два бронеавтомобілі «Дозор-Б» перебувають на одному із полігонів Збройних Сил України, де проходять державні випробування.

— За 3–5 місяців ми плануємо вийти на повну виробничу потужність, яка становитиме до 50 машин на місяць, — розповів начальник цеху складання Євген Лозинський. — За цей час сподіваємося доукомплектувати цех персоналом. Поки що у виробничому процесі задіяно 56 осіб. Ми вже дали оголошення, що наше підприємство потребує кваліфікованих технічних працівників: верстатників, токарів, інженерів-конструкторів, інженерів-технологів, слюсарів тощо. При цьому заробітна плата на ЛБТЗ вище середньої по Львівської області (зокрема, в складальників, токарів, зварювальників, наладчиків). Якщо до нас на роботу приходитимуть хлопці з АТО, які зараз демобілізуються, будемо раді. Хто, як не вони, знаються на військовій техніці? До того ж зможуть внести у виробничий процес інновації та дати корисні поради.

Тактико-технічні характеристики бронеавтомобіля «Дозор-Б»

Бойова маса	6,3 т
Екіпаж	3 (командир, водій, стрілець)
Десант	6-8 (залежно від модифікації)
Озброєння	кулемет НСВТ або КТ-12,7 з дистанційним управлінням 30-мм автоматичний гранатомет КБА-117 ПТКР «Стугна» 130-мм протитанковий ракетний комплекс «Бар'єр» 40-мм автоматичний гранатомет УАГ-40
Запас ходу	700 км
Макс. швидкість	105 км/год.

Найближчим часом виробнича лінія цеху поповниться сучасними роботизованими станками, тож темпи виробництва зростуть. Для виробництва машин використовуються двигуни іноземного виробництва. Серед імпортних деталей і гума на колеса. Решта — вироблено в Україні. До того ж Львівський бронетанковий завод, який пройшов міжнародну сертифікацію в системі ISO 9000, здійснює відбір складових та сировини за вимогами сертифікації.

Володимир СКОРОСТЕЦЬКИЙ

Оперативні військові новини та архів корисних матеріалів газети на сайті «Народної армії»
na.mil.gov.ua

ВІЙНА НЕ ВИБАЧАЄ СПРОЩЕНЬ У ПІДГОТОВЦІ СОЛДАТА

За результатами тактико-спеціальних навчань з новоствореною бригадою можна побачити, як перероджується українська армія

стор. 3

ДЛЯ КОГО ЗАСТАРІЛИ РАДІОСТАНЦІЇ HARRIS?

Радіостанції типу Harris Falcon II, які планує закупити Міноборони України, на сьогоднішній день є основним тактичним засобом зв'язку в підрозділах американської армії

стор. 7

ПРАВДОЮ ПРО ХІД АТО МОЖЕ СКОРИСТАТИСЯ ВОРОГ

Повідомлення і публікації із зони проведення антитерористичної операції охоче читає не тільки українська громада, а й спецслужби ворожої сторони

стор. 11

УКРАЇНА МОЖЕ ПОСИЛИТИ ПОЗИЦІЇ НА РИНКУ ЗБРОЇ

Російська оборонка зменшує оберти, відкриваючи нам нові ринки

стор. 12

РОСІЯ ВІДКРИЛА ДРУГИЙ ФРОНТ — У СИРІЇ

На переконання експертів, усе свідчить про те, що Москва готується до тривалої кампанії

стор. 13

МАРІУПОЛЬ ПРИЙМАЄ «ЧЕРВОНУ РУТУ»

Цього тижня прифронтове місто перетворилося на суцільний концертний майданчик, адже саме тут з 18 по 20 вересня проводиться фінальна частина XIV Всеукраїнського фестивалю пісні та популярної музики

стор. 15

Інтернет-довідник **«Все про соціальний захист військовослужбовця»** в твоєму мобільному!

Сайт: na.mil.gov.ua, розділ «Соціальний захист».

Додай у вибране!

«ГАРЯЧА» ЛІНІЯ

CALL-ЦЕНТР МІНІСТЕРСТВА ОБОРОНИ УКРАЇНИ ДЛЯ ВИРІШЕННЯ ПРОБЛЕМНИХ ПИТАНЬ ГРОМАДЯН — (044) 454-41-36. ЦЕНТР ПРАЦЮЄ ЩОДНЯ З 9.00 ДО 18.00

Зліва направо: французький політичний журналіст, філософ, письменник Бернар-Анрі Леві, екс-президент Польщі Александр Квасневський і Президент України Петро Порошенко під час 12-ї щорічної зустрічі Ялтинської європейської стратегії (YES) в Києві

«YES» СПРОГНОЗУВАВ ЕКОНОМІЧНЕ ЗРОСТАННЯ ДЛЯ УКРАЇНИ

У Києві відбулася 12-та щорічна зустріч Ялтинської європейської стратегії (YES) під назвою «У зоні ризику: Як доля нової України впливає на Європу і світ»

Цього року на форумі свої думки висловили понад 350 світових авторитетів у сфері політики, економіки, суспільних відносин і медіа. Щорічний форум YES відкривав Президент України Петро Порошенко.

53% українських і 58% іноземних учасників саміту вважають, що в Україні через три роки буде економічне зростання, стабілізація і «стримуваний» заморожений конфлікт. Про це свідчать результати заключного голосування на форумі YES, повідомляє офіційний сайт.

29% українських і 22% іноземних учасників форуму обрали варіант «економічне зростання, стабілізація, питання Криму і Сходу ближче до вирішення». Ще 14% українських і 17% іноземних учасників вважають, що Україна «виживатиме за рахунок міжнародної допомоги», а на Сході буде «хитке припинення вогню».

ПІД ЧАС 70-Ї СЕСІЇ УКРАЇНА ПЛАНУЄ ОБГОВОРИТИ ПРАВО ВЕТО РОСІЇ В РАДІ БЕЗПЕКИ ООН

У Нью-Йорку відкрилася 70-та, ювілейна, сесія Генеральної Асамблеї Організації Об'єднаних Націй. Згідно з розкладом сесії, оприлюдненим на сайті ООН, на 25–27 вересня запланований саміт ООН для ухвалення порядку денного у сфері розвитку на період після поточного року, а з 28 вересня по 6 жовтня відбудуться спільні дебати, повідомляє «Укрінформ».

У один із днів сесії ГА ООН планується зустріч Президента України Петра Порошенка з главою США Бараком Обамою.

Крім того, у Нью-Йорку може відбутися чергова зустріч глав держав «нормандської четвірки» (Україна, Німеччина, Франція і РФ). Російську делегацію в США очолюватиме президент РФ Володимир Путін.

Під час 70-ї сесії Україна планує обговорити право вето Росії в Раді безпеки ООН.

«Окупація Криму і Донбасу повністю зруйнували післявоєнну систему безпеки... Час об'єднати наші спільні зусилля, зокрема щодо права вето Росії в Радбезі ООН. Я сподіваюся, що ми в Нью-Йорку на 70-й сесії ООН порушимо це питання», — наголосив Петро Порошенко.

ПРЕЗИДЕНТ: ДОБРОБУТ ЛЮДЕЙ — ЦЕ ПЕРШИЙ ПРІОРИТЕТ ДЕРЖАВИ

Президент Петро Порошенко акцентує на тому, що добробут українців, забезпечення гідних умов життя пересічних громадян та підвищення соціальних стандартів у державі є одним з перших пріоритетів його роботи як глави держави та всієї влади.

З метою досягнення цих цілей влада працювала і працює над формуванням фінансової основи, яка б дозволила їх реалізувати. «Наша позиція була абсолютно принциповою — ми маємо забезпечити проведення таких кроків, які дозволять нам мобілізувати, сконцентрувати, накопичити кошти, зароблені в Україні. Зроблені перші кроки, сформований відповідний резерв», — зазначив Президент.

ГЛАВА ДЕРЖАВИ ПОВІДОМИВ, ЩО СУТТЄВО ЗБІЛЬШИТЬСЯ РІВЕНЬ ГРОШОВОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ УКРАЇНСЬКИХ ВОЇНІВ

Це дозволило вже з початком осені збільшити розмір мінімальної пенсії, заробітної плати для працівників бюджетної сфери та прожиткового мінімуму в Україні, заявив Петро Порошенко. «Люди мають побачити, переконатися і в прозорому режимі повірити, що держава робить все можливе для того, щоб спрямувати перші гривні, які отримані, на забезпечення підтримки соціальних стандартів», — сказав глава держави.

Президент наголосив, що ще один головний пріоритет — безпека і оборона держави. «У змінах до державного бюджету ми чітко бачимо цей пріоритет, бо держава має забезпечити охорону і оборону», — зазначив він.

Глава держави повідомив, що суттєво збільшиться рівень грошового забезпечення українських воїнів, а «ті, хто хоче перейти на контракт, отримає цю можливість, і рівень грошового забезпечення створить для цього достойну мотивацію».

ФЕЙКОВИХ ВИБОРІВ НА ОКУПОВАНІЙ ЧАСТИНІ ДОНБАСУ НЕ БУДЕ

Президент Петро Порошенко наголошує на тому, що для врегулювання ситуації на Донбасі необхідно відвести зброю та забезпечити проведення чесних та прозорих виборів за українським законодавством, які дозволять людям не в умовах окупації, а вільно обрати легітимну владу, повідомляє прес-служба Президента України.

Петро Порошенко зазначив, що чесні вибори можливі лише за умов, коли на вулицях не буде озброєних людей, відновиться український контроль над державним кордоном між Україною і Росією, коли буде дозволена і забезпечена діяльність українських політичних сил, відновлено діяльність ЗМІ.

«Саме тому ми наголошуємо, що спроба повторити ганебну провокацію у вигляді фейкових виборів, які вони зробили 2 листопада минулого року, тим самим знищивши минулорічні Мінські процеси, — ми не дозволимо цього зробити», — сказав Президент.

Глава держави наголосив на необхідності повного виконання Мінських домовленостей до кінця цього року.

ОГОЛОШЕННЯ

Оголошення №227/1/71-НЕР про проведення конкурсу на закупівлю квартир на вторинному ринку та на умовах пайової участі в регіонах України

1. Замовник:

1.1. Найменування: **Міністерство оборони України.**

1.2. Ідентифікаційний код за ЄДРПОУ: **00034022.**

1.3. Місцезнаходження: **Повітрофлотський проспект, 6, м. Київ, 03168.**

1.4. Реєстраційний рахунок замовника: **35222201018611, 35229301018611, 35225101018611, 35217001018611.**

1.5. Посадові особи замовника, уповноважені здійснювати зв'язок з учасниками (прізвище, ім'я, по батькові, посада та адреса, номер телефону та телефаксу із зазначенням коду міжміського телефонного зв'язку, e-mail): **головний спеціаліст відділу планування та організації будівництва Департаменту капітального будівництва Міністерства оборони України Коломійчук Наталія Анатоліївна, тел. (044) 271-12-92; факс: (044) 226-30-03, departamentbud@ukr.net.**

1.6. Головний розпорядник коштів (повне найменування та ідентифікаційний код за ЄДРПОУ): **Міністерство оборони України, 00034022.**

2. Розмір бюджетного призначення за кошторисом або очікувана вартість предмета конкурсу: **752 027 687 (сімсот п'ятдесят два мільйони двадцять сім тисяч шістсот вісімдесят сім) грн 30 коп.**

3. Адреса веб-сайта, на якому замовником розміщується інформація про закупівлю: www.mil.gov.ua, **Розділ «Державні закупівлі»** — Конкурсна комісія з відбору пропозицій щодо закупівлі квартир.

4. Інформація про предмет конкурсу:

4.1. Найменування предмета конкурсу: **закупівля квартир на вторинному ринку в регіонах України, закупівля квартир на умовах пайової участі в регіонах України**.

4.2. Опис предмета закупівлі чи його частин: *лот 1* — м. Київ, **до 100 квартир**; *лот 2* — Київська область, **до 195 квартир**; *лот 3* — м. Вінниця, Вінницька область, **до 70 квартир**; *лот 4* — м. Дніпропетровськ, Дніпропетровська область, **до 40 квартир**; *лот 5* — Донецька область (м. Артемівськ, м. Краматорськ та м. Костянтинівка), **до 30 квартир**; *лот 6* — м. Житомир, Житомирська область, **до 40 квартир**; *лот 7* — м. Запоріжжя, Запорізька область, **до 20 квартир**; *лот 8* — м. Івано-Франківськ, Івано-Франківська область, **до 20 квартир**; *лот 9* — Закарпатська область, **до 7 квартир;** *лот 10* — м. Львів, **до 50 квартир;** *лот 11* — Львівська область, **до 30 квартир;** *лот 12* — м. Миколаїв, Миколаївська область, **до 30 квартир;** *лот 13* — м. Одеса, **до 30 квартир;** *лот 14* — Одеська область, **до 60 квартир;** *лот 15* — м. Полтава, Полтавська область, **до 30 квартир;** *лот 16* — м. Рівне, Рівненська область, **до 40 квартир;** *лот 17* — м. Суми, Сумська область, **до 20 квартир;** *лот 18* — м. Тернопіль, Тернопільська область, **до 25 квартир;** *лот 19* — м. Харків, Харківська область, **до 60 квартир;** *лот 20* — м. Херсон, Херсонська область, **до 10 квартир;** *лот 21* — м. Хмельницький, Хмельницька область, **до 25 квартир;** *лот 22* — м. Черкаси, Черкаська область, **до 15 квартир;** *лот 23* — м. Чернігів, **до 20 квартир.**

4.3. Строк поставки товарів (квартир): *закупівля квартир на вторинному ринку* — до **20 листопада 2015 року**; *закупівля квартир на умовах пайової участі* — до **20 грудня 2015 року.**

5. Строк дії конкурсних пропозицій: **90 календарних днів.**

6. Подання конкурсних пропозицій:

6.1. Місце: **Повітрофлотський проспект, 28А, м. Київ, 03049, Департамент капітального будівництва, 4 поверх, кімната 414.**

6.2. Строк: **25.09.2015 року.**

6.3. Час: **до 12:00.**

7. Розкриття конкурсних пропозицій:

7.1. Місце. **Повітрофлотський проспект, 28А, м. Київ, 03049, Департамент капітального будівництва, 4 поверх, кімната 406.**

7.2. Дата**: 25.09.2015 року.**

7.3. Час: **о 14:30.**

8. Додаткова інформація: Конкурсна документація та зміни до неї розміщуються на веб-сайті www.mil.gov.ua, Розділ **«Державні закупівлі»** — Конкурсна комісія з відбору пропозицій щодо закупівлі квартир. Основні умови договору: відповідно до вимог конкурсної документації.

Для одержання перепусток у разі необхідності отримання конкурсної документації в Департаменті капітального будівництва Міністерства оборони України та подання конкурсних пропозицій в день, що передує дню розкриття, необхідно до 15:00 повідомити кандидатури представників учасника за тел./факс: 271-12-92; 226-30-03. Перепустка надається за наявності паспорта.

***

Інформація КЕВ м. Чернівці про підсумки конкурсу з відбору суб'єктів оцінної діяльності, які залучатимуться до проведення незалежного оцінювання державного (військового) майна.

Відповідно до розділу ІІІ Положення про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності у випадках оренди нерухомого військового майна, затвердженого Наказом Міністра оборони України від 06.04.2015р. №156 та зареєстрованого в Міністерстві юстиції України 11.06.2015р. за №699/27144, ухвалено рішення щодо визнання переможцем конкурсу з відбору суб'єктів оцінної діяльності — суб'єктів господарювання, які будуть залучені до проведення незалежного оцінювання державного (військового) майна: приміщення контрольно — пропускного пункту №1-4, 1-5, будівлі №109 (літ. Т) загальною площею 19,40 кв.м., розташованого за адресою: м. Чернівці, вул. Героїв Майдану, 41Б, що перебуває на балансі КЕВ м. Чернівці, з метою подальшої передачі в оренду **фізичної особи — підприємця Читайло Валентину Василівну** та укладення з нею договору на проведення незалежного оцінювання вказаного майна.

***

Івано-Франківська КЕЧ району оголошує конкурс з відбору суб'єктів оцінної діяльності, які залучатимуться до проведення незалежного оцінювання державного (військового) майна

Назва об'єкта оцінювання: нерухоме військове майно — нежитлові приміщення майстерні будівлі № 40 (двоповерхова) загальною площею 370,3кв.м.

— нежитлові приміщення розчинного вузла будівлі № 41 загальною площею 88,4 кв.м.

Місцезнаходження об'єкта: м. Івано-Франківськ, вул. Макуха,3.

Орган управління: Міністерство оборони України

Балансоутримувач: Івано-Франківська КЕЧ району. (м. Івано-Франківськ, вул.Національної гвардії 14Г), тел. (0342) 75-07-10, факс (0342) 75-07-10.

Мета проведення незалежного оцінювання: визначення ринкової вартості об'єкта оренди для пролонгації договору оренди.

Балансова залишкова вартість будівель станом на 01.09.2015 р. — 24110,00 грн (в т.ч.370,3 кв.м-21812,00грн; 88,4кв.м-2298,00грн).

Розмір земельної ділянки: 3,6 га, розмір земельної ділянки під об'єктом оренди пропорційний площі будівель (приміщення — 458,7кв.м.).

Дата оцінювання (дата проведення оцінювання майна): орієнтовна дата оцінювання — 30.09.2015р.

Конкурсний відбір суб'єктів оцінної діяльності буде здійснюватися відповідно до Положення про конкурсний відбір

ВІЙНА НЕ ВИБАЧАЄ
СПРОЩЕНЬ У ПІДГОТОВЦІ СОЛДАТА

За результатами тактико-спеціальних навчань з новоствореною бригадою можна побачити, як перероджується українська армія

На командному пункті навчань

Розрахунок установки ЗУ-23-2 підтримує дії піхоти

«Вони рознесли всі мішені на друзки!» Вигукнув один із офіцерів, який спостерігав через потужний бінокль за ділянкою, що накривала бригадна артилерія. Це і стало своєрідною кульмінацією вогневого ураження тактико-спеціальних навчань військових частин та підрозділів оперативного командування «Південь». Вони відбулися наприкінці минулого тижня на 235-му загальновійськовому полігоні «Широкий Лан».

У центрі уваги маневрів була нещодавно створена бригада. До речі, востаннє на бригадних навчаннях мені доводилося бути ще до війни. Тому, спостерігаючи за початком подій на полігоні, впіймав себе на думці, що сьогоднішні й ті, довоєнні, навчання не надто й відрізняються. Так само зенітники ведуть вогонь по повітряних цілях, стріляють гармати, рухається техніка. Але саме це навело мене на зовсім інші роздуми. Адже на моїх очах діяла бригада, яка ще кілька місяців тому не існувала, а більшість бійців, які зараз перебували на позиціях, нещодавно були цілком мирними людьми. Усвідомлення такого простого факту змусило поглянути на все, що відбувалось в полі, під зовсім іншим ракурсом.

Як до війни проводилися бригадні навчання? Їх планували заздалегідь, а безпосередньому проведенню передував майже рік бойової підготовки. Зверніть увагу, що там були не щойно сформовані підрозділи, а злагоджені колективи, які очолювались кадровими офіцерами, а основні сержантські й солдатські посади обіймали військовослужбовці за контрактом.

А що я побачив на «Широкому Лані»? Механізовані й танкові, артилерійські та протиповітряні підрозділи не просто рухались по полігону і застосовували зброю. Вони вели керований зосереджений вогонь і виконували навчально-бойові завдання. Більше того, ці завдання виконувались успішно! Чи варто щось коментувати, коли нещодавно мобілізований боєць влучає з ПЗРК у повітряну ціль, трохи більшу за футбольний м'яч? Також вразили оператори протитанкових комплексів, які вели щільний вогонь по визначених їм мішенях. Кілька років тому фахівці, які могли влучно стріляти з ПТРК, були переважно офіцерами. Сьогодні завдяки інтенсивній підготовці не гірший результат демонструють рядові солдати.

КІЛЬКА РОКІВ ТОМУ ВЛУЧНО СТРІЛЯТИ З ПТРК МОГЛИ ТІЛЬКИ ОФІЦЕРИ. СЬОГОДНІ, ЗАВДЯКИ ІНТЕНСИВНІЙ ПІДГОТОВЦІ, НЕ ГІРШИЙ РЕЗУЛЬТАТ ДЕМОНСТРУЮТЬ РЯДОВІ СОЛДАТИ

Як розповів мені начальник 235-го полігона полковник Ігор Микула, аби відійти від шаблону та спрощень, для фінальних навчань підрозділам бригади були виділені нові поля, де не було заздалегідь підготовленої інфраструктури, позицій тощо. «Війна спрощень у підготовці підрозділів не вибачає», — сказав офіцер. До речі, один з етапів навчання проводився вночі.

— Ці навчання підтвердили і високу вмотивованість бійців новоствореної бригади, і їхню навченість. Зважаючи на те, що більша частина особового складу — мобілізовані військовослужбовці, результати приємно вражають. Бригада готова до виконання завдань і найближчим часом буде направлена у визначений район, — зазначив начальник Генерального штабу — Головнокомандувач Збройних Сил України генерал-полковник Віктор Муженко.

Не сумніваюся, що за лаштунками успішних навчань залишилося чимало проблем. Це й якість добору мобілізованих у військкоматах, і застарілі техніка та озброєння, але є неспростовний факт: бригада вела бій. Нехай навчальний, але зброю тут застосовували справжню і робили це досить професійно. Що б там не говорили на адресу армії різномантні експерти й критикани з числа тих, кого в суспільстві називають «диванною сотнею», але фактом є те, що наше військо на очах міцніє. Адже для того, щоб бригада пішла навіть у навчальний бій, необхідно було підібрати та навчити особовий склад, забезпечити підрозділи технікою і зброєю, створити запаси матеріально-технічних і тилових засобів.

Переродження української армії, яке відбулось у жорстоких боях на Сході країни, отримало своє продовження тут, у тилу, і це очевидно. Нещодавно Генеральний штаб повідомив, що найближчим часом на полігонах розпочнуть навчання підрозділи механізованих бригад, що будуть виведені з зони АТО на доукомплектування та відновлення боєздатності. Це ті військові частини, які пройшли вишкіл війною і мають значно вищий рівень підготовки. Для них полігон стане школою подальшого вдосконалення та опанування нових способів ведення бою, зокрема вночі. Результат передбачити неважко — Збройні Сили матимуть у своєму складі потужні, готові до виконання будь-яких завдань військові формування. Такі, які хотіли б мати армії будь-якої держави.

Роман ТУРОВЕЦЬ

суб'єктів оціночної діяльності у випадках оренди нерухомого військового майна, затвердженого наказом Міністерства оборони України від 06.04.2015 №156 та зареєстрованого в Міністерстві юстиції України 11.06.2015 за №699/27144.

У конкурсі беруть участь суб'єкти оціночної діяльності, які:

— отримали сертифікат суб'єкта оціночної діяльності, виданий відповідно до Закону України «Про оцінку майна, майнових прав та професійну оціночну діяльність в Україні», яким передбачено здійснення діяльності з оцінювання майна за напрямами оцінювання майна та спеціалізаціями в межах цих напрямків, що відповідають об'єкту оцінювання;

— мають чинне кваліфікаційне свідоцтво оцінювача за відповідними напрямками оцінювання майна та спеціалізаціями у межах таких напрямків, видане відповідно до Закону України «Про оцінку майна, майнових прав та професійну оціночну діяльність в Україні;

— мають свідоцтво про включення інформації про оцінювача до Державного реєстру оцінювачів та суб'єктів оціночної діяльності, видане відповідно до Порядку ведення Державного реєстру оцінювачів та суб'єктів оціночної діяльності, затвердженого наказом Фонду державного майна України від 10.06.2013р. №769, зареєстрованого в Міністерстві юстиції України 13.06.2013р. за №937/23469;

— до встановленого в інформаційному повідомленні про оголошення конкурсу терміну надали документи, передбачені пунктом 4 розділу II Положення.

Учасникам конкурсу потрібно подати в Івано-Франківську КЕЧ району конкурсну документацію, яка складається з конкурсної пропозиції та підтвердних документів. До підтвердних документів належать:

— заява про участь у конкурсному відборі суб'єктів оцінної діяльності (додаток 1 Положення);

— копія установчих документів суб'єкта оцінної діяльності (для юридичних осіб) ;

— копії кваліфікаційних свідоцтв оцінювача;

— копія сертифіката суб'єкта оцінної діяльності;

— копія свідоцтв про включення інформації про оцінювача до Державного реєстру оцінювачів та суб'єктів оціночної діяльності;

— конкурентну пропозицію;

— інформація про претендента (документ, який містить відомості про претендента щодо його досвіду роботи, кваліфікації та особистого досвіду роботи оцінювачів, які працюють у його штатному складі та додатково залучаються ним, з незалежного оцінювання майна, зокрема схожого майна тощо).

Конкурсна пропозиція претендента подається в запечатаному конверті і має містити пропозицію щодо вартості виконання робіт, калькуляції витрат, пов'язаних з виконанням робіт, а також терміну виконання робіт у календарних днях, який не перевищує 5 календарних днів.

Конкурсну документацію слід подавати в Івано-Франківську КЕЧ району за адресою: м. Івано-Франківськ, вул. Національної гвардії, 14Г, каб.20 до 16:45 28.09.2015р. (не пізніше ніж за чотири робочі дні до оголошеної дати проведення конкурсу включно).

Претенденти на участь у конкурсі надсилають (або подають) до Івано-Франківської КЕЧ району конкурсну документацію в запечатаному конверті з описом підтверджуючих документів, що в ньому містяться .Копії документів, що подаються у складі конкурсної документації, завіряються позначкою «Згідно з оригіналом» із зазначенням посади, ініціалів та прізвища особи, яка завіряє копію, її особистого підпису, дати завірення копії.

На конверті необхідно зробити позначку «На конкурс з відбору суб'єктів оціночної діяльності», а також зазначити назву об'єкта, на який подано заяву про участь у конкурсі, та назву суб'єкта господарювання, який подає заяву.

Конкурс відбудеться 02 жовтня 2015 р. о 11:00 в Івано-Франківській КЕЧ району за адресою: м.Івано-Франківськ, вул. Національної гвардії,14Г, (каб.№20).

Телефон для довідок: (0342) 75-07-10.

***

Квартирно-експлуатаційний відділ м. Біла Церква оголошує конкурс з відбору суб'єктів оцінної діяльності, які будуть залучені до проведення незалежного оцінювання нерухомого військового майна.

Об'єкт оцінювання: нерухоме військове майно — нежитлові технічні приміщення площею 29,8 кв.м та 3,3 кв.м в будівлі №139 військового містечка № 1.

Місцезнаходження об'єкта оцінювання: Київська обл., м. Біла Церква, б-р 50-річчя Перемоги, 54Г. Балансоутримувач: 7 Спортивний клуб МОУ.

Мета проведення незалежного оцінювання: визначення ринкової вартості для розрахунку орендної плати з метою продовження договору оренди.

Орієнтована дата оцінювання: 31.10.2015.

До участі в конкурсі залучаються суб'єкти оцінної діяльності — суб'єкти господарювання, які відповідають та виконали вимоги пункту 9 розділу I Положення про конкурсний відбір суб'єктів оцінної діяльності у випадках оренди нерухомого військового майна, затвердженого наказом Міністерства оборони України від 06.04.2015 № 156 та зареєстрованого в Міністерстві юстиції 11.06.2015 за № 699/271443.

Учасники конкурсу для участі в конкурсі надсилають (або подають особисто) до комісії конкурсну документацію в запечатаному конверті з описом документів, що в ньому містяться. Копії документів, що подаються у складі конкурсної документації, завіряються позначкою «Згідно з оригіналом» із зазначенням назви посади, ініціалів та прізвища особи, яка завіряє копію, її особистого підпису, дати завірення копії, засвідченої печаткою (за наявності).

Конкурсна документація включає: заяву про участь у конкурсному відборі суб'єктів оцінної діяльності (додаток 1 до Положення про конкурсний відбір суб'єктів оцінної діяльності у випадках оренди нерухомого військового майна); копії установчих документів суб'єкта оцінної діяльності (для юридичних осіб); копії кваліфікаційних свідоцтв оцінювача; копію сертифіката суб'єкта оцінної діяльності; копію свідоцтва про включення інформації про оцінювача до Державного реєстру оцінювачів та суб'єктів оціночної діяльності; конкурсну пропозицію.

Конкурсна пропозиція подається в окремо запечатаному конверті з позначкою «Конкурсна пропозиція» і має містити пропозиції щодо вартості виконання робіт, калькуляцію витрат, пов'язаних з виконанням робіт, строк виконання робіт, який не повинен перевищувати 7 календарних днів, а також умови розрахунків (відстрочки платежів).

Конкурсна документація повинна надійти до Квартирно-експлуатаційного відділу м. Біла Церква не пізніше ніж за чотири робочі дні до оголошеної дати проведення конкурсу (включно).

Конкурс відбудеться о 11 год. 00 хв. через 14 календарних днів після опублікування цієї інформації в офіційних друкованих засобах масової інформації за адресою: Київська обл, м. Біла Церква, вул. Ярмаркова, 1, каб. 18.

Документи надсилати поштою на адресу: 09107, Київська обл, м. Біла Церква, вул. Ярмаркова, 1; надавати особисто за адресою: 09107, Київська обл, м. Біла Церква, вул. Ярмаркова, 1, каб. 18. Телефон для довідок: 068-739-99-94 або (04563) 5-30-00.

ЗАСТУПНИК МІНІСТРА ОБОРОНИ УКРАЇНИ ЮРІЙ ГУСЄВ: «РЕФОРМИ В МІНОБОРОНИ — ЦЕ АТО НА ПОВІТРОФЛОТСЬКОМУ»

На дверях кабінету заступника Міністра оборони України Юрія Гусєва напис трьома мовами: «У цьому кабінеті вживати слово «неможливо» — ЗАБОРОНЕНО!»
Його господар — одна з ключових фігур у процесі реформування Збройних Сил України. Тож саме про реформи у війську йшлося під час розмови посадовця з нашим кореспондентом

— Юрію Веніаміновичу, останнім часом у вітчизняному інформаційному просторі часто вживається словосполучення «реформи у МО», причому часто — у скептичному контексті. На вашу думку, з чим це пов'язано?

— Пояснення дуже просте. Сьогодні Міністерство оборони воює не лише на східному фронті. Ми ведемо війну не тільки з проросійськими бойовиками, а й з корупційною, неефективною системою управління і забезпечення військ, яка по суті всі роки незалежності грабувала й руйнувала Збройні Сили. І саме тому, зокрема й в інформаційному полі, ми відчуваємо опір старої системи.

Якщо хочете, реформи в Міноборони — це АТО на Повітрофлотському (проспект у Києві, де розташована головна будівля Міноборони — **авт.**). І ми зобов'язані перемогти, змінити систему так, щоби хто б не прийшов після нас, вона продовжувала працювати за абсолютно іншими принципами: прозоро, антикорупційно, зрозуміло та ефективно, була максимально наближеною до кращих світових зразків, наприклад, натовських. Над цим і працює нинішня команда реформаторів на чолі з Міністром оборони України генерал-полковником Степаном Полтораком, зокрема й «волонтерський десант». Ми не маємо сумнівів у тому, що своєї мети досягнемо, адже відчуваємо потужну підтримку не лише вищого керівництва держави, а й пересічних громадян, суспільства загалом. Надзвичайно важливу підтримку ми також отримуємо від міжнародних організацій і державних установ Великої Британії, США, Канади, Норвегії, країн Балтії. Серед пріоритетів — солдат української армії, його якісна підготовка та всебічне належне забезпечення.

— Хто у Міноборони є головним менеджером реформ?

— Проведенням реформ у військовому відомстві опікується особисто Президент держави, а головним генератором їхньої реалізації є генерал-полковник Степан Полторак і Проектний офіс реформ. Наприкінці серпня згідно з рішенням Міністра оборони України Проектний офіс набув статусу окремого офіційного органу міністерства, який забезпечує координацію змін в оборонному відомстві.

— Але роботу цього органу очолюєте саме ви?

— На сьогодні Проектний офіс реформ налічує 30 спеціалістів, які підпорядковуються заступнику Міністра оборони. Також я очолюю Раду реформ при МО. По суті, Проектний офіс — це група професійних менеджерів, які вийшли з бізнесу та волонтерського середовища, мають якісну освіту та багаторічний досвід проектного менеджменту. Наша команда координує процес розробки реформ, шукає фінансування, впроваджує зміни, а також моніторить їхнє виконання. Всі реформи реалізовуються у вигляді проектів, які після успішної апробації передаються Міністерству оборони як готові рішення з метою їхнього подальшого масштабування та впровадження на всіх рівнях. Також зазначу, що до консультацій у розробці проектів залучені компанії «великої четвірки» — PWC, EY, Deloitte і KPMG, які підтримують Міністерство оборони України на умовах pro bono та гарантують впровадження системних змін згідно з міжнародними стандартами.

— Про які саме зміни йдеться? «Волонтерський десант» працює в Міністерстві оборони вже понад півроку, що ви можете сказати про результати його роботи?

Заступник Міністра оборони України Юрій Гусєв

— Із самого початку роботи у відомстві на 2015 рік ми обрали стратегію швидких перемог. Тож якщо говорити про результати, насамперед хочу зазначити, що був успішно реалізований проект впровадження системи електронних закупівель. Нині Міністерство оборони — перше і єдине серед центральних органів виконавчої влади, де запроваджений цей проект. Нова система закупівель ефективніша, і за тими підрахунками, що є на сьогодні, економія державних коштів становить до 30 відсотків. Впровадження у оборонному відомстві системи електронних закупівель було вкрай необхідним, адже суспільство, маючи величезну довіру до Збройних Сил, при цьому переймається тим, чи кошти, які виділяються на армію, витрачаються за призначенням, з урахуванням нагальних потреб у забезпеченні військовослужбовців. Нині я можу з упевненістю говорити про те, що електронні закупівлі — це реальний шлях до подолання корупції в Міністерстві оборони України.

МІНІСТЕРСТВО ОБОРОНИ — ЄДИНЕ СЕРЕД ЦЕНТРАЛЬНИХ ОРГАНІВ ВИКОНАВЧОЇ ВЛАДИ, ДЕ УСПІШНО РЕАЛІЗОВАНИЙ ПРОЕКТ ВПРОВАДЖЕННЯ СИСТЕМИ ЕЛЕКТРОННИХ ЗАКУПІВЕЛЬ. ЕКОНОМІЯ ДЕРЖАВНИХ КОШТІВ СТАНОВИТЬ ДО 30 ВІДСОТКІВ

Також є суттєві результати в самому забезпеченні військ. Ще рік тому склади та бази зберігання були фактично порожні — ні одягу, ні взуття, ні спорядження ми не мали. Тоді виручили волонтерський рух та канадська допомога, фактично лише завдяки їм нам вдалося пережити кризовий період. Нині держава вперше за роки незалежності не тільки почала належно одягати та забезпечувати захисників України за більшістю параметрів тилового забезпечення, а й має можливість накопичувати певні запаси на складах. Наприклад, це стосується теплих речей та зимового одягу. Більше того, військовослужбовці, мобілізовані під час четвертої та п'ятої хвиль разом із базовим комплектом польового одягу отримували і зимові куртки. Нині починається видача другого комплекту одягу військовим, призваним півроку тому.

І йдеться не лише про кількісні показники. Змінилася якість — одяг ми отримуємо з якісної тканини, незрівнянно кращим стало взуття тощо. Все це — результат роботи команди, яку очолив член «волонтерського десанту» Костянтин Лєснік. Завдяки новим технічним умовам, прописаним його робочою групою, виробники були змушені постачати до війська кращу продукцію.

Також нам вдалося внести зміни в норми харчування військовослужбовців, а з 15 вересня на базі кількох військових частин розпочинається активна фаза так званого продовольчого експерименту, за результатами якого реформа системи харчування військовослужбовців буде поширена на всі Збройні Сили. Тобто я хочу сказати, що фактично за всіма напрямками реформ у війську є певні позитивні зрушення — і в управлінні державними підприємствами, які належать до сфери управління МО, і в системі медичного забезпечення, і в забезпеченні житлом, логістиці тощо.

— Утім від військовослужбовців продовжують надходити скарги на неякісне харчування, несвоєчасне забезпечення одягом…

— І це непоодинокі випадки, та коли ми почали аналізувати і розбиратися, на якому етапі відбувається збій, з'ясувалося, що це системна проблема, пов'язана з людським фактором. За всі ці речі — якісне харчування, забезпечення одностроями та амуніцією тощо — в кожній частині відповідають певні посадові особи: командир, його заступник з тилу, начальники продовольчої та речової служб. І тут ми стикнулися з тим, що у війську бракує грамотних, якісно підготовлених фахівців тилу. Додати до цього чинну паперову систему обліку та звітності, логістику радянського зразка і отримуємо те, що маємо — малоефективну, зашкарублу систему тилового управління.

— І який з цього вихід?

— Ми вбачаємо його не лише в підготовці висококваліфікованих фахівців, а й у переході на електронну систему документообігу, автоматизацію роботи всієї системи тилового, зокрема й медичного, забезпечення. Вже наступного року ми плануємо мати у Збройних Силах повністю автоматизовану систему логістики. В кінцевому результаті кожен військовослужбовець матиме особисту електронну ID-картку, яка міститиме всю необхідну інформацію — чим і коли він харчувався, якого розміру його взуття та одяг і коли він має його наступний раз отримувати, результати медичних оглядів і забезпеченість житлом. Над цим проектом ми вже дуже тісно співпрацюємо з Траст-фондом НАТО та цілою низкою дружніх держав.

Але єдина ID-картка військовослужбовця — це комплексне рішення, яке поки що апробуватиметься в окремих пілотних проектах — продовольчому, речовому, медичному. Упевнений, своєї мети ми досягнемо, тож побачимо, що тоді говоритимуть ті, хто нині про реформи у Міністерстві оборони висловлюється скептично.

— Дякую вам за розмову.

— Користуючись нагодою, я також хочу щиро подякувати всім, хто нас підтримує і, зокрема, висловити особисту вдячність пану Філу Джонсу — раднику Великої Британії при Міністерстві оборони України та Генеральному штабі Збройних Сил України, який надає нам справді неоціненну допомогу. А ще всім охочим пропоную долучитися до Проектного офісу реформ на сайті Мінобоорни (http://www.mil.gov.ua/ofis-reform/) і надавати свої коментарі та рекомендації, зокрема через Facebook (www.facebook.com/yuriy.husyev).

Бесіду вів Іван СТУПАК

Якість завдань, які виконуються в зоні АТО, напряму залежить від якості матеріально-технічного забезпечення кожного окремого підрозділу

БИТВА З ВІЙСЬКОВОЮ БЮРОКРАТІЄЮ

Робоча група Міноборони ефективно усуває проблеми тилового та соціального забезпечення військових частин та підрозділів безпосередньо в зоні АТО

Окремий інженерно-технічний батальйон, яким командує полковник Андрій Хохлюк, сформований недавно. Однак завдання, які підрозділ виконує в зоні проведення антитерористичної операції, не назвеш другорядними. Йдеться про інженерне облаштування лінії оборони.

Будь-якому військовому добре відомо, що успіх оборонних дій війська напряму залежить від того, наскільки добре в інженерному відношенні облаштовані їхні позиції. Одна річ, коли доводиться тримати оборону під ворожими артилерійськими та мінометними обстрілами в надійних укриттях. Зовсім інша, коли вам доводиться оборонятися на відкритій місцевості у нашвидку виритих окопах, які після кожного дощу осипаються. Кількість втрат, психологічна стійкість військ та інші ключові для ведення оборони показники — все це багато в чому залежить від того, наскільки ефективно попрацювали на облаштуванні позицій сапери.

Нині саперам батальйону доводиться напружено працювати без вихідних. Строки виконання завдання вище командування визначило жорсткі. Особлива увага приділяється якості проведених інженерних робіт.

Водночас належне облаштування в інженерному відношенні ліній оборони на визначеній ділянці в одному з секторів, за яку відповідає батальйон, вимагає його відповідного забезпечення. Йдеться насамперед про будівельні матеріали. Не менш важливо, щоб підрозділ у ході роботи був забезпечений необхідними елементами матеріально-технічного постачання. Ця номенклатура достатньо велика — від дефіцитних паливно-мастильних матеріалів (ПММ) до обігрівачів, належного інструмента та запасних частин до штатної техніки підрозділу, інших критично необхідних інженерам речей. Адже зрозуміло, наприклад, що для доставки до місця будівництва інженерної споруди бетонних блоків або кількох кубів деревини необхідна відповідна техніка, яку потрібно своєчасно і в достатній кількості заправити пальним, забезпечити її безперебійну експлуатацію та необхідний ремонт. А як це зробити, коли вам виділяють за численними вашими заявками лише, образно кажучи, «краплі» пального. А інструменти та запасні частини для ремонту техніки залишаються неабияким дефіцитом.

АРМІЙСЬКА СИСТЕМА ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ІНОДІ ДЕМОНСТРУЄ ВКРАЙ НЕЕФЕКТИВНІ РЕЗУЛЬТАТИ. НАПРИКЛАД, ЩОБ ОТРИМАТИ 1 ТОННУ БЕНЗИНУ АІ-76 БЕНЗОВОЗУ ДОВОДИТЬСЯ ВИТРАТИТИ 200 ЛІТРІВ ЦЬОГО Ж ПАЛЬНОГО

До того ж важливо, щоб особовий склад батальйону в соціально-тиловому відношенні також отримував усе необхідне — своєчасно виплачувалося грошове забезпечення, видавалось обмундирування належної якості й у достатній кількості, було налагоджено якісне харчування та інше, без чого організувати самовіддану та ефективну роботу особового складу в ході виконання завдання дуже важко.

Зрозуміло, що вирішення цього комплексу питань вимагає від командування підрозділу та сектору неабияких зусиль. Адже ситуацію з усім цим у зоні АТО аж ніяк не назвеш сприятливою. Державі доводиться вишукувати на все це значні ресурси, при тому, що у країні як ніколи важка фінансово-економічна ситуація.

При цьому я хочу звернути вашу увагу на те, що громіздка стара військово-бюрократична машина часто просто неспроможна своєчасно і якісно впоратись із цими завданнями і забезпечити війська необхідними обсягами постачання. У цьому сенсі військовикам доводиться у зоні АТО стикатися із, як на мене, неприпустимими речами. Коли замість державного, дбайливого ставлення до й так недостатніх ресурсів армійська система забезпечення іноді демонструє вкрай неефективні результати. Наприклад, щоб отримати 1 тонну бензину АІ-76 бензовозу батальйону доводиться витратити 200 літрів цього ж пального на те, щоб дістатися до відповідного складу в секторі й повернутися в розташування підрозділу. Плече підвезення в цьому випадку немаленьке — близько 220 км. Ось й виходить, що замість 1 тонни пального в реальності батальйон отримує лише 800 літрів. Тож у багатьох справедливо може виникнути питання стосовно «економічної ефективності» такого роду діючої системи постачання. Виникає запитання, чому досі нікому з відповідальних посадових осіб не спало на думку налагодити централізоване підвезення палива в секторі або, якщо це з певних причин неможливо, то бодай ввести до штату окремих підрозділів та частин більш економічні бензовози, кращі за ще радянські «Урали», які витрачають від 40 до 50 літрів пального на кожні 100 км.

З метою усунення цих проблем та надання безпосередньої допомоги війську в сфері постачання та забезпечення у районах виконання ними службових (бойових) завдань у зоні АТО вже другий місяць працює робоча група Міністерства оборони України. Ця група волонтерів оборонного відомства діє за принципом так званої «допомоги прямої дії».

Як повідомив один із членів групи Олексій Ліперіді, під час перебування в батальйоні полковника Андрія Хохлюка, маючи необхідні повноваження та можливості щодо передачі відповідної інформації напряму в центральні органи військового управління для прийняття ними належних рішень, група ефективно усуває проблеми тилового та соціального забезпечення безпосередньо за інформацією «з місця подій», з військових частин та підрозділів у зоні АТО.

Методи їхньої роботи дозволяють просто на місці — у військових колективах без застосування громіздкої армійської системи управління та «подорожі» по її розгалужених елементах за допомогою наданих керівництвом оборонного відомства волонтерам відповідних повноважень оцінювати ту чи іншу проблему під різними ракурсами, інформувати про неї вищих військових керівників та рекомендувати їм шляхи та методи найскорішого її усунення.

Як з'ясувалося, такий підхід у нинішніх умовах виявився чи не найефективнішим. Ніяких зайвих «узгоджень» та «папірців», очікувань відповідних рішень чималої кількості різноманітних начальників та відповідальних посадових осіб, тривалих розглядів та роздумів. Лише декілька дзвінків безпосередньо старшим начальникам та командувачам у штаб АТО або навіть у Міністерство оборони, Генеральний штаб ЗС України — і проблема вирішується…

Але, на жаль, трапляються проблеми в постачанні підрозділів, спричинені зовсім іншими факторами, ніж неефективна дія застарілої системи постачання або непрофесійність окремих посадових осіб. На превеликий жаль, навіть в умовах фактичної війни є випадки відверто кримінального забарвлення. Буває, що й без того обмежені державні ресурси, призначені для забезпечення військ в АТО, замість задоволення потреб «фронту» стають предметом оборудок «нечистих на руку» посадових осіб. Так, за словами Олексія Ліперіді, нині військова служба правопорядку та військова контррозвідка проводять розслідування щодо певних посадових осіб, у діях яких помічені ознаки корисливих зловживань з метою отримання ними незаконних прибутків, а також здійснення ними прямих крадіжок державного і військового майна.

Загалом діяльність цієї робочої групи Міністерства оборони вже встигла отримати чимало схвальних відгуків військовиків у зоні АТО. Адже ця нечисленна група небайдужих хлопців та дівчат надає реальну допомогу військовим колективам у дуже непростих умовах.

Костянтин МАШОВЕЦЬ, із зони АТО

Оборонці «Зеніту»

Боєць «Бізон» у воронці від вибуху 152-мм снаряду

«ДИКІ КАЧКИ» КОНТРОЛЮЮТЬ «ЗЕНІТ»

Рівно рік зведений загін Військово-Повітряних Сил ЗС України відстоює цю позицію в межах Донецька

З початку війни, зайнявши кругову оборону майже в повному оточенні і відбиваючи нескінченні напади бойовиків, на цій позиції тримався нечисленний гарнізон зенітного ракетного дивізіону. Але 15-го вересня командувач ВПС ухвалив рішення щодо формування нового зведеного загону з добровольців — військовослужбовців Військово-Повітряних Сил для посилення оборони гарнізону. Загін назвали «Дикою качкою».

Я вже бував на позиціях із назвою «Зеніт» під донецьким летовищем навесні 2015-го. Тому зараз мені відразу впали в очі характерні зміни краєвиду. В березні сепаратисти за добу гатили сюди до двохсот снарядів. Але на місцевості ще можна було побачити чималі ділянки чорнозему. Зараз він видніється тільки у вирвах та навколо них, вивернутий вибухами. Вся площа району оборони густо засипана шаром іржавих та «свіжих» осколків. А від більшості капітальних будівель залишилися руїни. Незмінним є тільки настрій наших оборонців:

— Ну що, йдемо на «екскурсію»? — іронізує заступник командира зведеного загону Військово-Повітряних сил ЗС України «Дикі качки» офіцер Ігор із позивним «Зах».

Таки екскурсія, бо тиша навкруги наче дзвенить — майже так само, як і «килим» з осколків під ногами. На цій ділянці лінії зіткнення триває перемир'я. Тому спокійно на повний зріст прямуємо вздовж укриттів та окопів, а «Зах» показує сліди недавніх обстрілів:

— До перемир'я сюди з Донецька била вся наявна в зоні нашої уваги сепаратистська артилерія, було навіть кілька залпів із «Градів». Слава Богу, втрат у нас майже не було. Від вибуху протитанкової ракети отримали контузію двоє моїх хлопців, але в них вже все гаразд… До речі, ось вам очевидна різниця у веденні вогню між «шахтарями» та російськими кадровими артилеристами. Он там, де свіжі вирви розкидані метрів на 50 — стріляли «шахтарі». А ця переорана мінометними мінами ділянка — результат роботи російського підрозділу. Дивіться, густість влучання мін не перевищує одного метра. Це робота профі. Це нам і розвідники підтвердили. Є в них і поки що не певна інформація про склад того підрозділу. Кажуть, наче то були курсанти випускних курсів російських артилерійських училищ. Майбутні офіцерики на нашій землі виконували практичні стрільби на випускних іспитах. Ви теж про таке чули? Знаєте, я геть не буду здивований, коли ця інформація виявиться правдою.

Для наочності фотографую у вирві від вибуху 152-міліметрового снаряду львів'янина, старшого солдата «Бізона». Вирва від снаряду великого калібру, видно без експертизи. Прямуємо до передньої лінії окопів, «Зах» представляє своїх підлеглих.

Зведений загін на сто відсотків сформований з добровольців. Деякі з них захищають позиції на «Зеніті» вже третю і четверту ротації. За словами хлопців, вони пройшли дуже серйозну підготовку, зокрема в навчальних центрах. Остання ротація відбулася на початку липня. Коли загін міняв у районі оборони побратимів з 11-го мотопіхотного батальйону, ворог бив по них цілодобово. Та слабаків або ненавчених солдатів серед «Диких качок» вже давно немає. Тим більше, що зараз вони повністю забезпечені всім необхідним для успішних і тривалих бойових дій, а таке було не завжди. На початку війни «качки» бились, як то кажуть, голіруч.

ТЕРИТОРІАЛЬНО «ЗЕНІТ» — ЦЕ ДОНЕЦЬК. І ЦЕ ЄДИНА ТЕРИТОРІЯ ДОНЕЦЬКА, ЯКА НІКОЛИ НЕ БУЛА ПІД ВОРОГОМ

Для авіаторів візити сторонніх людей з «Великої землі» — свято. Чоловіки радо спілкуються, а першим про справи загону розповідає солдат «Морган»:

— Загалом у нас справді незвично тихо, раніше від вибухів ми майже глухли. Зараз сепаратисти постріляють вночі з кулеметів, але кудись «у білий світ». Однак зі сторони донецького Спартака щоночі чуємо звуки пересування їхньої техніки. Окопуються вони також виключно в темну пору доби. Ну і ми гав не ловимо, також укріплюємося, змінюємо конфігурацію оборони. — «Морган» показує роботу свого взводу і хвалиться «хитрими» окопами з лазами та переходами між вогневими точками та гніздами: — Як воно вам?

В одному з кулеметних гнізд з великокаліберним ДШК порається в мирному житті командир взводу аеродромної охорони, а тут кулеметник «Лабос». Знаючи, що в перекладі з литовської його позивний означає «добрий», починаю розмову з цього. Чоловік сміється:

— А я наполовину литовець, в мене досі повно рідні в Литві — в Алітусі. В армії я 20 років, і весь цей час товариші на службі мене звуть саме так. Чому пішов на ДШК? То ця посада майже умовна. У нас фактично немає просто кулеметників або стрільців. У мене є ПТУР, ДШК, ПКМ, гранатомет, автомат. Всі наші хлопці досконало володіють наявною стрілецькою зброєю, замінюють один одного на позиціях без проблем. Цей ДШК мовчить з 19:00 тридцятого серпня. Як бачите, вичищений, змащений, з короткою стрічкою на десять патронів. Тринога-станок під нього саморобний, дуже якісної волонтерської роботи. В минулу ротацію цей ДШК був на колесах, але їх порвало осколками. Довелося замовляти новий станок волонтерам. Замовили й оптику до нього, її дуже не вистачає. Бо зараз вправляємось на чистому професіоналізмі, по наших пристріляних орієнтирах, мітках тощо. Карток вогню майже не ведемо, бо сепаратисти постійно кочують. У командирів усе головне є на картах, а в нас поточна ситуація — «у голові». До речі, ви знаєте, що наш район оборони особливий? Він важливий і в тактичному, і в стратегічному відношенні. Якщо ворог зможе його захопити, то буде мати безпосередні виходи відразу до трьох населених пунктів. Але чорта з два ми його здамо!

Переходимо до прихованих захищених позицій зенітно-кулеметного відділення загону. Заступник командира, поки йдемо, розповідає про непересічну роботу розрахунку «Ювеліра» та «Шустрого» під час останнього боєзіткнення. Під вогнем танків, важкої артилерії і мінометів бійці влучною стрільбою подавили низку вогневих точок противника. По деяких із них хлопці били майже всліпу, користуючись розвідданими з подарованого волонтерами безпілотника. Судячи з мовчання замаскованих ворогів, кулі «Ювеліра» вцілили куди слід.

Поки я фотографую снайперський розрахунок, поряд з нами зупиняється боєць з сивими скронями за позивним «Пе-Ем». Доброзичливо спостерігаючи за молоддю, розповідає:

— Хочу вам сказати, що в «Зеніту» і нашого загону унікальна історія. Раніше тут була база зенітно-ракетного дивізіону. Коли почалися донецькі події, його командир зумів витягти на контрольовану нами територію всю справну бойову і допоміжну техніку. Он той «Бук» хлопці залишили, бо він не завівся. Знаєте ж, яке тоді в армії було постачання. Але зробили його небоєздатним. Я особисто знаю командира того дивізіону і багатьох його підлеглих. Їх було 58, і вони без важкого озброєння «на чесному слові» відбивалися від сепаратистів аж до вересня. Коли ми їх міняли, у строю в них залишилися 38 бійців. Опитне тоді було під сепаратистами. Ми з боєм пробивалися до «Зеніту». Тільки вогнем з «Градів» було знищено чотири з дев'яти наших авто, були поранені. 62 необстріляних аеродромних технарів зробили неможливе. Так, і зазначте, що територіально «Зеніт» — це Донецьк. І це єдина територія міста, яка ніколи не була під ворогом. Бачите побиту і згорілу техніку, танк? Згоріли при атаках на наші позиції. Горітиме й інша їхня техніка, якщо до нас сунуться. «Дикі качки» в бою не жартують…

Віктор ШЕВЧЕНКО

ДЛЯ КОГО ЗАСТАРІЛИ РАДІОСТАНЦІЇ HARRIS?

Міноборони передбачає закупівлю саме цих американських радіостанцій, що викликало певний негативний інформаційний фон. Через галас у ЗМІ деякі бізнес-структури намагаються вплинути на ситуацію, популяризуючи інших виробників

Радіостанції Harris зарекомендували себе як надійний та стабільний засіб зв'язку

Останнім часом у засобах масової інформації почали з'являтися повідомлення, в яких Міністерство оборони та Генеральний штаб України звинувачують у тому, що вони закуповують для Збройних Сил застарілі засоби зв'язку. Зокрема радіостанції короткохвильового (КХ) діапазону Harris Falcon II, нібито зняті в США з виробництва ще 11 років тому. Наскільки ця інформація відповідає дійсності ми вирішили з'ясувати у відповідних фахівців.

Як розповіли у Головному управлінні зв'язку Генерального штабу ЗС України, дійсно, в листопаді 2014-го року Міністерством оборони України було розроблене технічне завдання необхідної радіостанції, яке було передане в «Укроборонпром» для пошуку відповідних компаній (зокрема і вітчизняних), що виробляють тактичні радіосистеми зв'язку. В остаточному розгляді пропозицій брали участь п'ять великих світових постачальників військового електронного устаткування: Selex (Італія), Rohde&Schwarz (Німеччина), Thales (Франція), Harris (США) і Elbit (Ізраїль). Вітчизняні виробники не брали участі в конкурсі, оскільки проведені у квітні-травні 2015 року державні випробування радіостанції Р-1150–03 виробництва підприємства «Телекарт Прилад», на жаль, не показали достатніх технічних можливостей обладнання.

Вибір українських військових зупинився на американській компанії Harris. Йшлося про радіостанції типу Falcon II (RF5800). Зв'язківці не приховують, що компанія Harris пропонувала і новішу модель Falcon III, проте вибір був зроблений на користь станцій Falcon II. Пояснюється це просто.

По-перше, це питання ціни, що в сьогоднішніх умовах дуже важливо для оборонного відомства. З п'яти претендентів компанія Harris запропонувала найнижчу ціну на обладнання за відносно хороших тактико-технічних характеристик. Запропонована ціна виявилася навіть нижчою за вітчизняні аналоги, які поки ще далекі від досконалості.

По-друге, Harris Corporation — загальновизнаний світовий лідер у виробництві високотехнологічних тактичних засобів зв'язку. Обладнання цієї компанії, яке належить до другого покоління, за своїми характеристиками, надійністю та захищеністю не поступається найсучаснішим розробкам III-го покоління інших світових компаній (зокрема тим, які розглядалися на конкурсі), тим більше перевершує найкращі російські зразки. До речі, КХ радіостанції типу Harris Falcon II на сьогоднішній день є основним тактичним засобом зв'язку в підрозділах американської армії. І заміни його Falcon III оборонне відомство США поки що не планує. Там вміють рахувати гроші. До слова, більш сучасні КХ радіостанції Harris Falcon III на даний час не стоять на озброєнні ЗС США, а проходять дослідну експлуатацію. Режим широкосмугового зв'язку в КХ-діапазоні, який здатна забезпечувати ця радіостанція, наразі тільки випробовується в американській армії й у найближчій перспективі не знадобиться для практичного застосування у Збройних Силах України. Радіостанції інших виробників, які пропонувалися для придбання Збройним Силам України, також не мають такого режиму зв'язку.

Країни Балтії, Польща, а також більша частина підрозділів Сил спеціальних операцій НАТО також використовують радіостанції Falcon II. Що ж стосується нібито зняття станцій з виробництва, то в цьому випадку йдеться про ультракороткохвильові (УКХ) радіостанції, виробництво яких дійсно було скорочене.

— Державне оборонне замовлення для Збройних Сил України передбачає закупівлю тільки нових радіостанцій. Обладнання, що було в користуванні, надається нашими західними партнерами в межах окремих програм на безоплатній основі як матеріально-технічна допомога і не планується як основне для оснащення українських підрозділів. На даний час у Збройних Силах України вже протягом багатьох років успішно проходить експлуатацію чимала кількість радіостанцій Harris Falcon II, які зарекомендували себе як надійні та стабільні засоби зв'язку, сумісні між собою, — розповів заступник начальника військ зв'язку Збройних Сил України полковник Юрій Плуговий. — Водночас спільна експлуатація цих радіостанцій з радіостанціями інших виробників може призвести до проблем із сумісністю засобів зв'язку.

Як зазначають у Генеральному штабі, після придбання радіостанцій Harris Falcon II Збройні Сили України матимуть право на їхній гарантійний ремонт, а також післягарантійне обслуговування через офіційного представника Harris в Україні телекомунікаційну компанію Radio Satcom Group.

Також варто зазначити, що радіостанції Harris Falcon II для Збройних Сил України не є новинкою. Ці засоби вже протягом тривалого часу застосовують деякі українські підрозділи, зокрема 95-та окрема аеромобільна бригада. Свого часу вони були туди передані на безоплатній основі і отримали схвальні відгуки десантників. Минулого року, ще до розгляду питання про закупівлю радіостанцій, американські партнери як військово-технічну допомогу передали Збройним Силам певну кількість радіозасобів, що стали основою організованого зв'язку між командирами низки частин. Тож закупівля обладнання Harris Corporation є цілком логічною, бо вона дозволить продовжити розгортання цифрової тактичної мережі радіозв'язку без потреби вирішувати проблему сумісності.

РАДІОСТАНЦІЇ ТИПУ HARRIS FALCON II НА СЬОГОДНІШНІЙ ДЕНЬ Є ОСНОВНИМ ТАКТИЧНИМ ЗАСОБОМ ЗВ'ЯЗКУ В ПІДРОЗДІЛАХ АМЕРИКАНСЬКОЇ АРМІЇ

Чим же викликаний негативний інформаційний фон, що супроводжує співпрацю Збройних Сил з американською компанією? Відповідь на поверхні — це конкуренція. Отримання такого контракту з державною структурою є привабливим для будь-якого виробника. Тому низка бізнес-структур вирішила застосувати вже перевірену в Україні тактику, вони намагаються вплинути на ситуацію (читай — на рішення Міноборони) через галас у ЗМІ та популяризувати продукцію інших виробників. До цього навіть долучено деяких відомих українських експертів. Нещодавно один з таких фахівців заявив, що українським військовим було б дуже доцільно придбати обладнання виробництва французької компанії Thales. Описуючи переваги французьких радіостанцій PR4G, експерт навіть не зважив на те, що це станції не короткохвильового, а ультракороткохвильового діапазону, тому не могли розглядатися для придбання Збройними Силами України.

Роман ВУС

Тактико-технічні характеристики

Радіостанція Harris Falcon II RF-5800H-MP — поліпшений варіант односмугової радіостанції, яка забезпечує надійний радіозв'язок з наземними, повітряними і морськими об'єктами.

Розширений діапазон частоти прийомопередавача (до 60 МГц) забезпечує надійну захищену передачу мови і даних у діапазоні коротких хвиль (КХ) і як доповнення — ультракоротких хвиль (УКХ). Це рівносильно поєднанню двох радіостанцій в одному компактному корпусі.

Висока швидкість передачі даних (до 4800 біт/с) і вибірковий режим автозапиту підтвердження (ARQ) підвищує захищеність і скорочує час передачі даних, що забезпечує гарантоване проходження інформації. Шифрування даних здійснюється пристроєм Citadel, який для цифрового шифрування голосу і даних використовує стандартний алгоритм або унікальний алгоритм самого користувача. Окрім того, RF-5800H-MP має режим передачі мовних повідомлень в умовах, коли жоден інший метод не дозволяє цього зробити (так званий режим «Остання надія»).

Опція вбудованого приймача глобальної системи позиціонування (GPS) відображає інформацію про місцеположення і дозволяє здійснювати автоматичний звіт про місцезнаходження. Ця функція дозволяє використовувати радіостанцію в системах відстеження ситуації без необхідності підключення виносних радіостанцій до персонального комп'ютера.

Наявність режиму ППРЧ (псевдовипадкової перебудови радіочастоти), робить неможливим перехоплення інформації противником без застосування додаткового спеціального обладнання.

Точне коригування часу за допомогою системи GPS застосовується для синхронізації та вдосконаленої системи автоматичного входження у зв'язок.

Радіостанція живиться від акумуляторів із збільшеним терміном служби, має можливість підключення до бортової мережі автомобіля.

У комплект станції входить зручний ранець для переноски, розбірна виносна антена, запасні акумулятори.

Вихідна потужність: до 20 Вт.

Дальність зв'язку — до 50 км, із зовнішньою антеною — до 350 км.

Вага пристрою: 4,7 кг без джерела живлення.

ОБОРОНЦІ

Воїни 40-ї окремої артилерійської бригади навчаються ставити загороджувальний вогонь

Більшість бійців бригади — мобілізовані

Нелегка справа — підносити снаряди

Жодного дня без спеціальної підготовки — так служать гармаші з 40-ї окремої артилерійської бригади. Кожен день перемир'я вони проводять на навчаннях.

Відповідно до Мінських домовленостей їхній підрозділ відведений від передових позицій у визначений район. На новому місці артилеристи продовжують вдосконалювати бойові навички. Чимало особового складу бригади — мобілізовані військовослужбовці. Теоретичні заняття змінюються тактичною підготовкою та практичними стрільбами. Завдяки інтенсивним навчанням артилеристи в короткі терміни якісно підготували всі обслуги, навчились розгортати свої складні артилерійські системи в рекордні терміни. І стріляють влучно. Часто першими пострілами знищують навіть складні цілі. Хлопці також уміло ставлять загороджувальний вогонь — як простий, так і рухомий, вміло виконують і вогневі нальоти тощо.

Артилеристи знають, що вони знаходяться в тилу одного з найважливіших напрямків — Маріупольського. Тому готові за першим наказом вийти на визначені рубежі, щоб зупинити ворога в разі його наступу.

Теоретичні заняття підкріплюються тактичною підготовкою та практичними стрільбами

Замаскована «розтяжка»

РОЗВІДНИКИ ЗНЕШКОДИЛИ «КОМБІНОВАНЕ» МІННЕ ПОЛЕ

Трагедію неподалік Гнутового попередили розвідники Збройних Сил України. Вони виявили і знешкодили неподалік цього населеного пункту велике мінне поле.

За словами військових, міни були закладені спеціалістами з високою фаховою підготовкою. Українці його виявили за певними ознаками. Примітно те, що це «пекельне поле» було «комбіноване». Поряд із протитанковими були закладені протипіхотні міни, заборонені міжнародними конвенціями.

Загалом нашими саперами було знешкоджено 14 різноманітних мін. Решта були знищені на місці спеціальними засобами.

«Пекельні подарунки», що залишили бойовики в українській землі

МАРІУПОЛЯ

Кожен день затишшя морські піхотинці використовують для вдосконалення своїх бойових навичок

Цих смуглих від вітру і пороху хлопців бояться навіть найпідготовленіші наші вороги. Вони — елітний підрозділ оборони маріупольського плацдарму. Вони — морська піхота.

Зараз ці мужні чоловіки стоять на найважчих ділянках оборони Маріуполя. Кожен день затишшя вони використовують для вдосконалення своїх бойових навичок. Морпіхи тренуються відбивати атаки ворога, підтримувати один одного вогнем. У навчанні все, як у справжньому бою, — від команд до ураження цілей.

В арсеналі українських морських піхотинців є чимало різноманітної зброї. Однак головною своєю силою вони вважають взаємодопомогу і відданість Україні. Слова Військової присяги для цих бійців не є формальністю — це дійсно свята клятва. Доки на наших передових позиціях стоять такі хлопці, українці можуть бути спокійні.

Доки на наших передових позиціях стоять такі хлопці, українці можуть бути спокійні

ЗМІНИВ ПОТЯГ НА ТАНК

У мирному житті Роман Дресв'янин проїхав Україною десятки тисяч кілометрів, адже працював начальником пасажирського потягу.

Сержант Роман Дресв'янин

— Я сам прийшов до військкомату і написав рапорт, щоб з мене зняли «бронь» та відправили до лав Збройних Сил України, — розповів Роман Михайлович. — Зараз я командир танка.

Роман вважає, що ховатись від призиву до війська, ганебно для чоловіка. З великою повагою він ставиться до тих, хто разом з ним боронить сьогодні рідну країну. І своїм бойовим побратимам передає звичайне танкістське побажання — влучного першого пострілу, удачі й скорішої перемоги.

«ВІКТОРІЯ» ОЗНАЧАЄ «ПЕРЕМОГА»

Майор Вікторія Михальчук

Майор Збройних Сил України Вікторія Михальчук нещодавно відзначила 11-річчя служби. Свого часу рішення стати офіцером було несподіваним для всіх її близьких. Адже в родині не було нікого, хто б обрав професією захист Батьківщини. Навантаження та складнощі військової служби не злякали тендітну дівчину, вона вступила та успішно закінчила Військовий інститут Київського національного університету імені Тараса Шевченка.

З початком антитерористичної операції Вікторія просила направити її в зону АТО. Зараз вона служить в одному з підрозділів, який обороняє Маріуполь. Вдома її, крім батьків, чекає син Назар, який пішов у другий клас. Він пишається мамою та чекає її повернення з перемогою.

ГОЛОВА СІЛЬРАДИ СЛУЖИТЬ МОРПІХОМ

Одним із найпоширеніших кремлівських інформаційних вкидів в український медіа-простір є фейк про те, що, мовляв, Україну немає кому захищати. Нібито справжні чоловіки закінчились, в армію йти нікому. Воювати ніхто не хоче, всі намагаються уникнути призову.

Аби розвінчати цю відверту брехню, подивимося на факти. От, наприклад, сержант морської піхоти Андрій Кульчицький. Цей мужній і водночас веселий українець у цивільному житті є головою селищної ради села Кам'яна Балка Миколаївської області. Андрій користується великою повагою односельців, має репутацію порядної людини та гарного господаря, і це підтверджується тим, що головою сільради його обирають 13 років поспіль!

Звичайно, з огляду на обійману посаду він міг не йти до лав Збройних Сил України. Однак…

— Скажіть, ну от як це буде виглядати в селі, якщо я, молодий здоровий чоловік, залишуся вдома, а інші хлопці чи люди старшого віку підуть служити? — говорить він. — Я переконаний, приклад потрібно показувати самому. Тому й звернувся у військкомат із вимогою зняти мою «бронь». Так я опинився у морській піхоті Збройних Сил України.

Чи подіяв приклад сільського голови на односельців? З села, яким керує цей чоловік, на мобілізацію відгукнулись майже всі військовозобов'язані.

Тарас ГРЕНЬ

Сержант Андрій Кульчицький

Ще кілька кілометрів, і світи склалися — бачу серед соняшників вирву від розриву снаряда. Ми дедалі ближче до передової

ВІЙНА РОЗДІЛИЛА СВІТ НАДВОЄ

Там, де війни немає, — лагідно і яскраво. Тут, де війна, — запах нагрітого заліза та змащеної зброї

Коли прибув у зону АТО, відчув, що моє життя нібито розділилося на два паралельних світи — по різні боки війни. Той світ, де війни немає, — лагідний і яскравий. Там веселе сонце і п'янкий запах лугової трави. Тут, де війна, — запах нагрітого заліза та змащеної зброї. Тут теж є сонце, але воно не лагідне, а пекуче. Сонце світить в очі та, мов важкий прес, тисне на нас, вичавлюючи з-під бронежилета струмочки поту.

За вікном машини, в іншому світі, соняшники та горобці, які влаштовують перегони, у кабіні — тіні та напружене обличчя водія, який час од часу перевіряє під рукою автомат.

Ще кілька кілометрів, і світи склалися — бачу серед соняшників вирву від розриву снаряда. Ми дедалі ближче до передової. Вчора один із наших підрозділів знову обстріляли, тепер їду дізнатись, як у них справи.

Проїжджаємо через село і знову відчуття двох світів. Бачу священика з того, мирного, світу і військових — з цього, воєнного. Наклалося — і святий отець мусить пройти крізь групу в камуфляжах.

За якийсь час зупиняємось біля командного пункту підрозділу, який у бригаді називають «Борсуки». Тут мирний світ майже зникає.

Серед людської метушні та брязкання зброї головний сержант роти з позивним «Жила» здається єдиним острівцем спокою. «Жилі» 53 роки, він найстарший серед «борсуків». Молодшому з них виповнилося лише 22.

КОЛИ ВІЙНА ЗАКІНЧИТЬСЯ, СЛОВО «ЗЕЛЕНКА» БУДЕ АСОЦІЮВАТИСЯ НЕ З НАСАДЖЕННЯМИ, З ЯКИХ ЧЕКАЄШ ПІДСТУПНОГО ПОСТРІЛУ

— Стріляють, — каже він, розкладаючи карту, — ось тут стріляють і тут. Там у них мінометна батарея, тут АГСи. А звідси СПГ (станковий протитанковий гранатомет. — **Авт.**) часто б'є. Будете їхати, тут газу додайте, береженого Бог береже. Сюди взагалі не лізьте, там гарантовано накриють.

Спокій «Жили» неначе з іншого, не воєнного світу. Не може бути людина на такому небезпечному напрямку такою спокійною.

До штабу зайшов ротний «Лаціо».

— На передок поїдете?

— Так точно. Я тут «Жилу» слухаю, ви ж знаєте, де у ворога що стоїть. А чому не відповідаєте?

— Я б відповів, — замріяно примружився «Лаціо». — Тільки чим відповідати? Тим, що в нас є, їх не дістанеш. Усе відведене. А стріляти заради того, щоб стріляти, не хочу. Тільки вогневі точки порозкриваємо…

На позиціях нас зустріли двоє псів і кіт, які вибігли дивитися, хто приїхав до них у гості. Звірі, начебто, з мирного світу, але дивно якось… У реальному світі пси та коти недолюблюють одне одного. А тут таке враження, що навіть тварини знають — небезпека від іншого, є спільний страшний ворог.

На позиціях починаю розуміти, чому підрозділ прозвали «борсуками». Раніше тут стояли бійці з Запоріжжя. Вони почали копати бліндажі, але роботу не завершили. Прийшли «борсуки» і перетворили позиції на справжній лабіринт окопів, спостережних постів та укриттів. Перед позиціями була небезпечна ділянка, через яку весь час лізли ДРГ. Хлопців це дістало і вони, працюючи по ночах, викопали ще одну лінію оборони просто під носом у ворога.

Вечоріло.

Захопивши двох бійців, яким треба було у штаб, ми заскочили в машину і дали газу.

І знову світи переплелись, наклались, замерехтіли за вікном барвами літнього вечора. Одне поле, друге.

Позаду промайнула біла пляма легкового автомобіля. Машина висунулася з-за чагарнику якраз тоді, коли ми пролітали повз неї, і дала задній хід. Проїхавши метрів двадцять, ми зупинилися та позначили автомати з запобіжників. Звичайна собі подерта, мирна «шестірка», але з якого світу були люди, які сиділи в ній? Чому захотіли сховатись, побачивши нас?

Усередині четверо. Чоловіки. Крок, іще крок. Двоє наших тримають машину на прицілі, двоє пішли вперед. Слідкую за кольоровими стрічками світів: похмурі тіні залишились у стороні. Це просто селяни, які вирішили перевірити свій урожай. Їхній мирний світ перекреслили окопи з воєнного світу. Тепер, щоб під'їхати до своїх полів, їм треба питатись дозволу в людей у погонах. А вони злегковажили, не спитали. Тому і хотіли втекти.

Документи в порядку. В багажнику порожньо. Чоловіки їхали між мирними полями, своїм мирним шляхом, і тут в їхній спокійний світ вдерлися ми з автоматами напоготові. І нібито їхали по одній дорозі, але для нас вона воєнна, а для них — мирна.

Коли війна закінчиться, чорно-білий світ воєнного життя назавжди зникне. Життя буде складатись тільки з яскравих кольорів. І слово «зеленка» буде асоціюватися не з насадженнями, з яких чекаєш підступного пострілу. Зеленкою будуть мастити колінце маленької дівчинки, яка впала з триколісного велосипеда. А в небі гримітиме, але вже не канонада, а лише грім. І я вже зараз уявляю, як буду цінувати кожен свій день у тому, мирному світі!

Влад ЯКУШЕВ

ЖУРНАЛІСТИ «ЗІК» ЧЕКАЮТЬ НА ПОВІСТКИ

Відвоювавши рік на передовій, львівські хлопці повернулися в зону АТО фронтовими журналістами

Нинішні Піски — жахлива картина. На вулицях селища з колись двохтисячним населенням ані душі, навіть котів й собак не видно. Стіни, дахи будівель обгоріли та зруйновані численними вибухами. Тиша абсолютна, чути тільки обережні кроки нашої групи, що йде вервечкою. Бронемашина супроводу з 93-ї мотопіхотної бригади залишилась позаду для прикриття з тилу.

Склад нашої групи — військові журналісти та знімальна група популярного львівського телеканалу «Західна Інформаційна Компанія».

Юрій Герун та його колега Павло Лопата відвоювали в Пісках по півроку, знають тут кожну стежину. Зараз в їхніх руках замість автоматів — відеокамери.

Несподівано отримуємо по рації команду терміново повернутись до «броні». Обстрілу немає, але щось у районі трапилось, наказ командира однозначний. На швидкості повертаємось в авто до штабу одного з батальйонів. І тут повторюється те, що я спостерігаю вже третю добу поспіль на інших наших позиціях. Бійці на одному з опорних пунктів радісно кидаються до львів'ян з обіймами. І тут у них знайшлися старі фронтові побратими.

Коли емоції вщухають, Юрій отримує від хлопців приголомшливу звістку. Того дня вранці під Луганськом загинув його колишній командир роти Андрій Галущенко. Демобілізований Андрій як волонтер разом з правоохоронцями брав участь у рейдах проти контрабандистів. Цього разу їхній автомобіль потрапив у ворожу засідку. Галущенко та ще один офіцер від отриманих поранень загинули.

Хлопці мовчки засмучено курять. Юра зауважує:

— Грамотний і правильний був офіцер. Прикро, рік командир відвоював у Пісках, на Карачуні, під Слов'янськом і Волновахою… Людиною честі був, принциповим і хоробрим. Готував нас дуже серйозно, беріг. Не піддавав дурному ризику ніколи, сам завжди був попереду…

Щоб трохи розрадити хлопців, відволікаю їх запитаннями:

— Юро, Вадиме, я бачив ваш телесюжет про розвідувально-диверсійний рейд спецгрупи з 24-ї бригади. Як вийшло, що вас як уже суто цивільних людей взяли на бойовий вихід?

Першим заговорив Юрій:

— Насправді завданням розвідників було знищення перевальної бази сепарських диверсантів. У той час вздовж Сіверського Донця тривало так зване перемир'я. Але, як і зазвичай, обстріли противник не припиняв. А на додаток він різко активізував діяльність своїх розвідників і диверсантів. Чому нас взяли з собою? Бо в мене і в цьому підрозділі досі купа побратимів. Узгодили питання з командуванням. Нас страхували гранатометники та снайпери, давали можливість знімати. За кілька годин ми вийшли на ворога і зустріли ДРГ сепарів несподівано для них. Диверсантів розвідники розбили вщент. Та двоє з наших отримали кульові поранення, ви це в сюжеті бачили...

Звертаюсь до Вадима:

— Вадиме, я добре уявляю, що таке вести зйомки під час бою. Ризик подвійний, бо доводиться висовуватися «для кадру». Але стріляти у відповідь ти в такі моменти не можеш або, як у вашому випадку, не маєш права. Страшнувато було?

— Не боїться тільки дурень. Але прагнення отримати гарний сюжет, бойовий азарт перемагали всі страхи. Ми вибирали і професію, і долю за покликанням. Як тільки на Сході почався конфлікт, Юрко звільнився з журналістської посади, пішов з Павлом у добровольчий батальйон просто з Майдану. Після демобілізації повернувся до професії з тією умовою, що працюватиме для телеканалу переважно в зоні АТО. Ми з ним чекаємо повісток на мобілізацію, — розповів Вадим.

Віктор ШЕВЧЕНКО

ПРАВДОЮ ПРО ХІД АТО МОЖЕ СКОРИСТАТИСЯ ВОРОГ

Повідомлення і публікації із зони проведення антитерористичної операції охоче читає не тільки українська громада, а й спецслужби ворожої сторони

Під час війни необхідно дуже серйозно ставитися до висвітлення діяльності українських силових структур

Якщо запитати в пересічного громадянина, яка інформація повинна надходити із зони бойових дій, у більшості випадків відповідь буде — правдива. Загалом цілком логічна відповідь, адже суспільство повинно знати, що відбувається там, де відстоюються інтереси країни. Саме так і намагаються працювати сьогодні українські ЗМІ, що висвітлюють перебіг подій у зоні АТО, а також державні, політичні та громадські діячі. Для демократичної країни — це норма.

Але чи завжди є корисним для держави, яка веде бойові дії, повне й широке висвітлення всієї інформації, яка стосується її збройних сил, ходу військових операцій, а також заходів, що проводяться воєнно-політичним керівництвом?

Дехто вважає, що інформація розвідувального характеру здебільшого здобувається розвідниками в тилу противника та секретними агентами в стані ворога. Та насправді він користується не лише даними військової розвідки. Ще в роки Другої світової війни заступник начальника розвідки Військово-морських сил США контр-адмірал Елліс М. Захаріас повідомив, що 95% розвідувальних даних його структура черпала з відкритих, 4% — з напівофіційних і тільки 1% — із секретних джерел. І це в часи, коли люди не мали таких широких можливостей щодо доступу до інформації, який надають сучасні телебачення, радіо та Інтернет.

За словами представника Головного управління розвідки Міністерства оборони України, під час війни необхідно дуже серйозно ставитися до висвітлення діяльності українських силових структур. Адже повідомлення і публікації із зони АТО охоче читає не тільки українська громада, а й спецслужби ворожої сторони. Насамперед нашого противника цікавлять місця розташування, склад і чисельність наших підрозділів, їхнє озброєння. Крім того, інтерес для ворога становить і морально-психологічний стан бійців на передовій.

— Півтора року тому, коли військові частини розгорталися на Херсонщині, а згодом і в зоні АТО, в ЗМІ не подавалася інформація про найменування частин, прізвища командирів тощо, — говорить офіцер-розвідник. — Упевнений, що це вимагало від нашого противника певних зусиль, аби з'ясувати, хто і якими силами протистоїть їм. Нині ж багато таких даних є у відкритих джерелах. Наші колеги-журналісти часто самі розповідають, що на такому-то блокпосту стоїть така-то кількість солдатів, що в них є проблеми з пальним та БК, що до гармати немає снарядів. Вважається, що розповісти вголос про проблеми якогось підрозділу, це допомогти йому. Можливо, й так, але ми також інформуємо противника про наші слабкі місця.

Або згадаємо галас навколо того, що в морпіхів у Широкиному не було приладів нічного бачення, що бійці необстріляні. Після такого повідомлення я б на місці бойовиків у першу ж ніч відправив у той район кілька диверсійних груп.

У РОКИ ДРУГОЇ СВІТОВОЇ ВІЙНИ 95% ДАНИХ РОЗВІДКА ВІЙСЬКОВО-МОРСЬКИХ СИЛ США ЧЕРПАЛА З ВІДКРИТИХ ДЖЕРЕЛ, 4% — З НАПІВОФІЦІЙНИХ І ТІЛЬКИ 1% — ІЗ СЕКРЕТНИХ

У контексті цієї теми наш експерт згадує ситуацію навколо донецького аеропорту в січні поточного року:

— Ініціативні журналісти одного з телеканалів телефонують солдату, який знаходиться в терміналі, й той у прямому ефірі розповідає, що в них закінчуються патрони. Яка реакція буде в бойовиків, коли вони це почують? Невже ви думаєте, що проросійські бойовики почекають, поки нашим бійцям підкинуть боєприпасів? Чи командир десантної бригади не знає про цю проблему? Кому на користь таке повідомлення? Така «гаряча» інформація може хіба що підвищити рейтинг телеканалу. І не більше. А варто було б замислитися, що такий репортаж може породжувати паніку, мовляв, усе пропало, зрада, нас зливають! Патрони за годину підвезуть, а під військовою частиною ще добу будуть панікувати стурбовані матері. До речі, таку проблему створюють не тільки деякі вітчизняні ЗМІ, а й певні волонтери та блогери.

Слухаючи офіцера, згадав історію, яка відбулася у травні 1982 року. Служба новин Радіо ВВС повідомила, що аргентинські бомби, які використовуються проти британських кораблів у конфлікті поблизу Фолклендських островів, вибухають із затримкою, внаслідок чого англійські судна отримують незначні ушкодження. Інформацією із відомим медіа-ресурсом поділився один із офіцерів штабу Королівського флоту. У такий спосіб посадовець вирішив додати, як йому здалося, в поточну ситуацію позитиву. Поширене програмою Всесвітньої служби ВВС повідомлення викликало чималу зацікавленість насамперед британських і аргентинських військових. Для одних це означало розголошення небажаної інформації, для інших — підказку, як підвищити ефективність своїх бомбардувань. Можливо, це збіг обставин, але наступного дня після виходу сюжету в ефір, під час чергового нальоту аргентинців їхні бомби влучили у британський есмінець і вибухнули «своєчасно». Корабель від пошкоджень затонув.

— Найбільшу небезпеку містять окремі сюжети з передових позицій, — продовжує експерт. — Наприклад, ЗМІ повідомляють, що в результаті обстрілу там-то постраждали бійці такого-то підрозділу. Подати таку інформацію — це попрацювати для противника корегувальником. За нею бойовики оцінять точність координат наведення і ефективність вогню. Я вже не кажу про телерепортажі, в яких подають відео з позицій наших підрозділів, коли в кадр потрапляють характерні ознаки місцевості, які стають чіткими орієнтирами, за якими можна точно визначити координати розташування опорних пунктів, укриттів, місць стоянки техніки.

Панує думка, що «гостра» інформація із зони АТО є досить затребуваною в суспільстві. Багато хто переконаний, що оперативне інформування із зони бойових дій змусить Міноборони і Генштаб діяти ефективніше. З огляду на вище сказане, українському суспільству варто замислитися, з ким ми воюємо: із російськими окупантами чи з керівництвом власної армії.

Також слід згадати, що у абсолютній більшості випадків джерелами інформації для журналістів є військовослужбовці. Саме вони зустрічають репортерів у розташуваннях своїх підрозділів, дають коментарі та діляться інформацією.

До речі, в Ізраїлі, який фактично перебуває у стані війни ось уже понад 50 років, інформація про хід бойових дій проходить через щільний фільтр військової цензури. Показувати техніку, позиції, повідомляти про кількість жертв серед військових — заборонено. Демонструвати характер ушкоджень після ворожого обстрілу, щоб противник не міг оцінити точність і ефективність удару — заборонено. Також заборонено публікувати фото чи відео з місць поточних боїв. ЗМІ, які ризикнуть подати таку інформацію без узгодження з військовими, можуть бути закриті.

Варто чи не варто запроваджувати в Україні військову цензуру, залишимо на розгляд фахівців та суспільства. Але зрозуміло, що далеко не вся правда війни може бути публічною. І подбати про те, аби не стати джерелом потрібної для ворога інформації, може кожен із нас.

Роман ТУРОВЕЦЬ

«ЗЛІ ВІЙСЬКОВІ ІЗ ЗАХІДНОЇ УКРАЇНИ» ВИКЛИКАЮТЬ У МАРІУПОЛЬЦІВ УСМІШКУ

Запущено черговий фейк ворожої пропаганди

На маріупольському напрямку черговий інформаційний «вкид». Цього разу проплачені провокатори поширюють серед місцевого населення брехню про злих військових із Західної України, які зараз їдуть до регіону, де будуть під загрозою розстрілу змушувати всіх розмовляти виключно українською мовою. Крім цього, паралельно поширюються чутки, що на Західній Україні, а саме у Львові та Івано-Франківську, місцеві органи самоврядування прийняли рішення виловлювати всіх прибулих зі сходу нашої держави, і тих, хто не володіє українською, топити в місцевих озерах…

Важко щось коментувати стосовно цієї пропагандистської маячні. Адже населення України вже давно знає ціну примарним «розіп'ятим хлопчикам», «закатованими снігурам», «зґвалтованим бабцям» тощо. Брехня залишається брехнею. І тепер вона викликає в мешканців Маріуполя лише усмішку.

Тарас ГРЕНЬ

УКРАЇНА МОЖЕ ПОСИЛИТИ ПОЗИЦІЇ НА РИНКУ ЗБРОЇ

Російська оборонка зменшує оберти, відкриваючи нам нові ринки

Вітчизняна бронетехніка за своїми бойовими характеристиками залишається конкурентоспроможною на світовому ринку озброєнь

Сьогодні основними конкурентами на світовому ринку зброї є Росія та США. Такі дані наводить Стокгольмський інститут дослідження проблем миру (SIPRI). При цьому зазначається, що в російської «оборонки» нині безліч проблем, пов'язаних із західними санкціями, розривом коопераційних зв'язків з Україною. Окремо стоїть скандальна історія з придбанням «Містралів».

За міжнародними рейтингами Росія посідає друге місце на світовому ринку зброї після США. Номінально російський експорт озброєнь безперервно зростав з 1999 року і в останні роки перевищував 15 мільярдів доларів. Однак треба мати на увазі, що збільшення обсягів російського експорту озброєнь — це номінальні цифри, а не якісна тенденція.

У деякі роки показники експорту Великої Британії перевищують вісім мільярдів фунтів стерлінгів, отже, вона арифметично витісняє Росію на третє місце. Але при цьому треба зазначити, що близько половини британського експорту припадає на американський ринок, а британські корпорації дуже тісно інтегровані з американськими. Крім того, у британський експорт зараховується участь у міжнародних європейських програмах, наприклад, у виробництві винищувача Eurofighter/Typhoon.

Окрім того, в процесі визначення лідерства на світовому ринку озброєнь варто зважати на економічні процеси, зокрема, інфляцію. Якщо встановлювати статус з урахуванням доларової інфляції, яка особливо прискорилася в останні кілька років, то швидше за все виявиться, що десь з 2012–2013 років російський збройовий експорт стагнує. Де факто Росія починає поступатися своїми позиціями.

Гучні контракти «Рособоронекспорту» на початку 2010-х років були пов'язані з країнами Південно-Східної Азії та Латинської Америки. Основними покупцями російських озброєнь в останні кілька років були Індія, Алжир, В'єтнам, Венесуела, Ірак і Китай.

Але нині ситуація змінилася. За словами керівника російського Центру аналізу стратегій і технологій Руслана Пухова, на цей час збройовий експорт Росії зазнає стагнації.

«З урахуванням швидкого насичення алжирського ринку, важкої економічної ситуації у Венесуелі, а також ущільнення конкурентного середовища в Індії та у В'єтнамі російський збройовий експорт очікує стагнація або навіть падіння обсягів продажів», — зазначає експерт.

У РОСІЙСЬКИХ ЗБРОЯРІВ БЕЗЛІЧ ПРОБЛЕМ, ПОВ'ЯЗАНИХ ІЗ ЗАХІДНИМИ САНКЦІЯМИ, РОЗРИВОМ КООПЕРАЦІЙНИХ ЗВ'ЯЗКІВ З УКРАЇНОЮ

На думку Руслана Пухова, найближчими роками зміцнить своє становище на ринку Франція, яка після десятирічної перерви повернулася на ринок бойової авіаційної техніки, продавши цього року свої винищувачі Rafale в Єгипет і Катар.

«Думаю, найближчим часом саме Франція стане другим світовим експортером озброєнь, відтіснивши РФ. Дуже швидко нарощує продажі порівняно новий помітний гравець на цьому ринку — Південна Корея. Стабільно зростають ізраїльські продажі, великі амбіції демонструє Туреччина. Тож продавати озброєння стає дедалі складніше — конкуренція дійсно зростає», — наголосив Пухов.

Експерт каже, що уповільнення зростання російського експорту пов'язане з посиленням конкуренції на одному з основних для «Рособоронекспорту» ринку — в Індії. Крім того, раніше різко скоротив закупівлі Китай, оборонна промисловість якого вже сама здатна забезпечувати більшість потреб своєї армії.

Україна має шанс розширити свою присутність на міжнародному ринку озброєння. Наприклад, у Венесуелі. Ця країна розглядалася як перспективний партнер «Укрспецекспорту» близько десяти років тому, але через геополітичні чинники Україна тоді була змушена відмовитися від розвитку співпраці. Нині ситуація змінилася, і в нас з'являється другий шанс спробувати закріпитись на ринку Латинської Америки.

За ринки Близького Сходу та Північної Африки також були запеклі конкурентні змагання між російськими та українськими спецекспортерами, і нині ми можемо посилити свої позиції на них у сегментах авіаційних засобів ураження, вертольотобудування і кораблебудування.

Зокрема, мережа ремонтних заводів, які входять до концерну «Укроборонпром» та спеціалізуються на ремонті авіаційної бойової техніки, має необхідні потужності для сервісного супроводу літаків марки «МіГ» та «Су», двигунів до них та вертольотів «Мі» та «Ка». Окрім того, потужності ПАО «Мотор Січ» дозволяють ремонтувати вертолітні двигуни та проводити ремоторизацію раніше вироблених вертольотів. На «Мотор Січ» навіть розробили окрему програму ремоторизації радянських транспортних вертольотів Мі-8.

Керовані засоби авіаційного ураження активно розробляє та пропонує ринку ДКБ «Луч», наприклад, різні модифікації ракети «Бар'єр», а ДАХК «Артем» виробляє керовані авіаційні ракети, якими комплектуються винищувачі радянської та російської розробки.

Отже, Україна має шанс посилити свої позиції на ринку зброї, оскільки наші виробники пропонують такий же модельний ряд, що й «Рособоронекспорт», але за значно нижчі ціни.

Наталія ПЕЧОРІНА

НАШІ КОРДОНИ ОХОРОНЯТИМУТЬ СПЕЦІАЛЬНІ АМЕРИКАНСЬКІ КОМПЛЕКСИ

Новітні «охоронці» мають багатофункціональну радарну систему, що «бачить» на відстані понад 40 км

Сучасні комплекси охорони кордонів від американської компанії «Aeroscraft» виготовлятимуть на підприємствах «Укроборонпрому». Про це заявив генеральний директор концерну Роман Романов.

«Ми домовилися про три етапи нашої співпраці з «Aeroscraft». Перший — це поставка, збірка необхідного обладнання та навчання персоналу для його обслуговування. Другий — це практичне виробництво комплексів в Україні з тих комплектуючих, які будуть поставлятися зі США. І третій етап — це максимальна локалізація виробництва і трансфер технологій. Всі ці етапи є однією з невід'ємних умов нашої взаємодії», — заявив очільник «Укроборонпрому».

За його словами, два такі новітні комплекси будуть встановлені вже цьогоріч, протягом наступного року — ще шість.

Своєю чергою засновник компанії «Aeroscraft» Ігор Пастернак розповів про унікальність новітніх «охоронців» кордону: «Обрана модель комплексів містить багатофункціональну радарну систему, що «бачить» на відстані понад 40 км. Кожен з них оснащений спеціальною камерою, яка здатна автоматично визначати та відстежувати ціль». Про це повідомляє прес-служба концерну.

Намагаючись виплутатися із конфлікту в Україні, Росія йде на загострення конфлікту в Сирії, демонструючи тим самим США сферу власних інтересів на Близькому Сході

РОСІЯ ВІДКРИЛА ДРУГИЙ ФРОНТ — У СИРІЇ

На переконання експертів, усе свідчить про те, що Москва готується до тривалої кампанії

Завдяки тому, що російські військові дуже люблять робити селфі та викладати їх у соцмережі, світ дізнався, що Росія надсилає режиму Башара Асада не тільки техніку, а й регулярне військо. Як би цинічно це не звучало, політологи стверджують, що втягування Росії у сирійський конфлікт Україні лише на користь.

Громадянська війна у Сирії, яка триває вже чотири з половиною роки, призвела до сотень тисяч жертв та мільйонів біженців, які вже кілька тижнів штурмують заможну Європу. При цьому цілком зрозуміло, що в сирійському конфлікті, окрім безпосередніх його внутрішніх учасників, замішані й зовнішні гравці.

Про свою підтримку сирійської опозиції, яка в листопаді 2012 року об'єдналася в Національну коаліцію сирійських революційних і опозиційних сил (НКСРОС), оголосили США, Туреччина, а також Франція, Великобританія і більшість інших країн ЄС. Саудівська Аравія, Катар та інші арабські країни Перської затоки вважають НКСРОС «законним представником сирійського народу». Саме вони надають основну матеріальну і технічну допомогу опозиціонерам, покладаючи на правлячий режим всю провину за конфлікт. Проти насильницької зміни влади і за вирішення питання щодо майбутнього Сирії виключно шляхом переговорів влади і опозиції виступають усі країни БРІКС — Росія, Китай, Індія, Бразилія, ПАР, а також Іран і низка латиноамериканських країн. При цьому Москва, яка, зрозуміло, схилилася на бік урядових військ Башара Асада — останнього проросійського правителя в цьому регіоні, ставить перед собою завдання-мінімум допомогти Асаду втримати позиції. Максимум — зробити так, щоб інші зовнішні гравці визнали його легітимним правителем.

Тим часом територія країни, яку контролює Башар Асад, поступово звужується. На сьогодні це тільки близько третини площі Сирії. До того ж виникла загроза втрати ним прибережних районів, через які відбувається підживлення сирійського режиму російською зброєю та гуманітаркою. Такий стан справ аж ніяк не відповідає планам Кремля та викликає в його кулуарах певну метушню.

Ситуація у сирійському конфлікті неабияк змінилася з середини літа. Відразу з Росії до Сирії почала доставлятися техніка — БТРи, «Тигри», КАМАЗи тощо. Минулого тижня сирійські ЗМІ опублікували фото російського десантного корабля «Николай Фильченков», який пройшов наприкінці серпня через Босфор до Сирії. На цій фотографії видно, що на борту російського корабля знаходяться військові КАМАЗи та замаскований вантаж, за припущеннями фахівців, БТРи. Згодом сирійське телебачення оприлюднило відеозйомку одного з боїв, у якому була помічена російська новітня розробка — БТР-82А. При цьому Росія й не приховує, що постачає до Сирії зброю. Буцімто техніка — це одне, а люди — зовсім інше. А Міноборони РФ рапортує, що в ході громадянської війни евакуювало звідти весь військовий персонал.

Утім останнім часом на сторінках російських військових в Інтернеті з'являється дедалі більше фотографій з Сирії. Окрім того, сепаратисти на Донбасі опублікували два цікаві ролики, на одному з яких, зокрема, є напис арабською «армія РФ у Сирії», а на іншому відео російський військовий, який прибув на Донбас, зізнається, що тільки-но повернувся з Близького Сходу. Довести правдивість усіх цих публікацій неможливо. Проте російське керівництво саме підтвердило присутність своїх військових на чужині. Зокрема в повідомленні Міністерства закордонних справ РФ зазначається, що в Сирії дійсно присутні російські військові спеціалісти, які допомагають освоювати техніку, що надходить з Росії. Невже їхня допомога настільки вагома, що російські військові беруть участь у боях?

РІШУЧЕ ВТРУЧАННЯ РОСІЇ В СИРІЙСЬКИЙ КОНФЛІКТ, ПІДТРИМКА БАШАРА АСАДА — ЛИШЕ ФРАГМЕНТ МАСШТАБНИХ ПЛАНІВ, ЯКІ ВИНОШУЄ КРЕМЛЬ

Захід змирився з постачанням зброї та присутністю російських інструкторів у Сирії. А коли йдеться про участь російських солдатів у бойових операціях — це вже занадто.

З цього приводу висловив своє побоювання головком військ НАТО в Європі американський генерал Філіп Брідлав. Зокрема він зазначив, що Росія підтримує режим президента Сирії Башара Асада «у його жахливих діях проти власного народу». «Ми чули про все — від гуманітарних місій до військових операцій, тому нам залишається подивитися, що буде в підсумку», — зауважив він.

Деякі західні телеканали із посиланням на Пентагон оприлюднили інформацію щодо семи російських «Русланів», які доставили в район сирійської провінції Латакія сотні військових і десятки одиниць військової техніки. До того ж у районі аеропорту вже побудовано близько сотні будинків для вояків. Тобто, на переконання експертів, все свідчить про те, що Москва готується до тривалої кампанії. При цьому Президент США заявив, що Росія не може йти у ва-банк у справі, що приречена на провал. «Дії Москви віддаляють нас від політичного рішення у Сирії», — зазначив Барак Обама.

США звернулися до Болгарії та Греції з проханням закрити повітряний коридор для російських військово-транспортних літаків. Софія відразу погодилася та попередила, що в разі несанкціонованих польотів буде здійснюватися перехоплення російських літаків. А лояльні до Москви Афіни поки що думають. Тим часом до повітряної блокади долучилася й Україна.

Зокрема під час 12-ї щорічної зустрічі Ялтинської європейської стратегії (YES), яка відбулася в Києві, Президент Петро Порошенко зазначив, що він дав відповідні вказівки, щоб українська сторона закрила повітряний простір для російських літаків, які доставляють озброєння і військових у Сирію. Втім, на думку експертів-сходознавців, втягнення Москви в сирійський конфлікт може бути корисним Києву, адже воювати на два-три фронти Росії буде вкрай важко...

Свого часу в сирійський конфлікт ледь не вплуталися і США, але своєчасно зупинилися. Тоді значну роль відіграв негативний досвід армії США в попередніх кампаніях у Іраку та Афганістані. Росія, схоже, і на власному досвіді не надто вчиться. Історія повторюється. Вона зараз в ізоляції так само, як і Радянський Союз у 80-ті роки минулого століття. Ціни на нафту так само падають. А сирійська війна, як і конфлікт в Афганістані, може остаточно добити Москву. При цьому експерти мають великий сумнів, що кілька сотень російських військових зможуть врятувати Асада від краху. Для цього необхідна масштабна військова присутність Росії в Сирії, що лише посилить конфлікт.

Підготував Вадим КОВАЛЬОВ

ЕКСПЕРТНА ДУМКА

Політолог, директор Центру політичного аналізу «Стратагема» Юрій Романенко

— У конфлікті з Сирією для України нічого принципово не змінюється. Маю сумнів, що Росія буде спрямовувати туди сили для створення потужного угруповання з військовою авіацією, адже в цьому немає жодної потреби. Для підтримки своєї присутності в цьому регіоні Росії достатньо направляти туди зброю, а людського ресурсу там достатньо. Скоріше за все Путін, намагаючись виплутатися із конфлікту в Україні, буде йти на загострення конфлікту в Сирії, демонструючи тим США сферу власних інтересів на Близькому Сході. Це такий собі блеф, який у традиційному путінському форматі надувається задля ілюстрування своєї значущості на зовнішньополітичній арені та намагання вибити якісь преференції, зокрема й щодо українського питання. Але принципово їхня присутність у Сирії не змінить ситуацію, адже всі знають, що там є в росіян. А реально там немає нічого. Навіть базу в порту Тартусі становить один причал.

Американський військовий аналітик, співробітник Американської зовнішньополітичної ради Стівен Бланк

— Рішуче втручання Росії в сирійський конфлікт, підтримка Башара Асада — лише фрагмент масштабних планів, які виношує Кремль. Найближча мета Росії — за будь-яку ціну зберегти Асада при владі якнайдовше. Причиною цього є угруповання «Ісламська держава», яке розглядається як найсерйозніша загроза безпеці Росії. Поки Асад перебуває при владі й не дозволяє опозиційним силам сконцентруватися на боротьбі з нею, Москва може розраховувати, що радикальні ісламісти надовго загрузнуть у Сирії.

Росія понад усе бажає повернути собі на Близькому Сході позиції на кшталт тих, які колись займав Радянський Союз. Тобто бути здатною заблокувати будь-які неузгоджені з нею американські ініціативи в регіоні.

Інструментом для цього може стати створення антиамериканського шиїтського блоку у складі Ірану, Сирії, Іраку. Росія намагається організувати цей блок, використовуючи експорт озброєнь, енергетичні угоди і, останній крок, демонструючи готовність відправити в зону конфлікту військо, мовляв, ми надійні партнери, готові захистити наших союзників.

СЕРГІЙ ЛОЙКО: «ТАМ, ДЕ НЕ ВИТРИМАЛИ МЕТАЛ І БЕТОН, ВИСТОЯЛИ ЛЮДИ»

«Лойко підійшов до самого обриву журналістики і, набравши більше повітря, стрибнув у вир роману. Уся пристрасть, яку стримує наша професія, уся любов, яку намагається висушити газетний рядок, гнів і біль, які треба ховати в неробочих відсіках душі, вирвалися, закричали, заспівали. Це роман про справжні події. Але події, які узяв Лойко у свій романний політ, перетворилися і виросли. Їхні оболонки залишаються на землі, в новинах і статтях, а суть, душа і прагнення летять й іскрятьcя… Ось там, де править цей закон, тепер «Аеропорт» Сергія Лойка, його Майдан, його Крим, його кіборги...», написав у передмові до роману Сергій Бунтман, перший заступник головного редактора радіо «Эхо Москвы».

Сергій Лойко

СЕРГІЙ ЛОЙКО — кореспондент і фотограф Los Angeles Times, який спеціалізується на висвітленні збройних конфліктів, революцій і війн. У 2004 році написав документальну книгу «Шок і Трепет. Війна в Іраку». Українську революцію і подальшу війну Сергій висвітлював практично без перерви з першого дня — 30 листопада 2013 року по лютий 2015-го. У 2015 за роботу на війні в Україні Сергій Лойко був удостоєний однієї з найвищих нагород в американській журналістиці — Overseas Press Club Bob Considine award «За хоробрість, достовірність, оригінальність, глибину та виразність описаного». У цьому ж році Сергій удостоївся престижної нагороди Los Angeles Times editorial award за «Кращі репортажі 2014 року».

Сергій був єдиним іноземним кореспондентом, який побував у донецькому аеропорту в жовтні 2014 року і провів там чотири повних дні з «кіборгами».

— Сергію, для вас як для військового журналіста це вже не перша війна, на якій вам довелось побувати. В яких «гарячих» точках ви були?

— У перше відрядження на війну я відбув 1993 року в Карабах, потім — Чечня, Афганістан, Ірак… Загалом у мене 24 «бойові» виїзди. Відрядження до України — 25-те. Однак ця війна відрізняється від решти тим, що для неї не було жодних причин. Всі причини вигадані. Вони побудовані на брехні. Українець змушений був взятися за зброю, захищати свою Батьківщину від повзучої агресії. Це — не громадянська війна. Це — війна України за свою незалежність. І найстрашніше в цій історії те, що іншій стороні теж «не потрібний» цей конфлікт.

— Про героїчну оборону донецького аеропорту на Заході дізналися завдяки вашій фотовиставці «кіборгів». Нині вона мандрує Україною. Як виникла ідея щодо її створення?

— Насправді все вийшло випадково. Я не збирався робити портрети бійців, але один із солдатів попросив: «Сфотографуйте мене», а потім — ще один з таким же проханням. Тож в аеропорту я відзняв щось із 50 хлопців. Чорні руки, чорні від пороху обличчя. А очі… Таких поглядів я не бачив ні на одній війні. В них була міць і непохитність... Для них війна в аеропорту — це стан життя. Звідти вони повернулися зовсім іншими людьми. Людьми, які знають, що таке Батьківщина і якою ціною здобувається перемога.

Більшість портретів я подарував бійцям, частина продається на благодійних аукціонах, а зібрані кошти надходять для закупівлі обладнання військовим госпіталям.

— Тобто ви свідомо хотіли потрапити в ДАП?

— Звичайно. Військовослужбовці з батальйону «Правий сектор» і керівництво 79-ї окремої аеромобільної бригади посадили мене на бронетранспортер, який віз туди воду і боєприпаси. Так я опинився в аеропорту.

— Чи відчували ви себе у стінах термінала солдатом?

— Я служив в армії, був сержантом. Я — військова людина. Але щойно візьму до рук зброю, то перестану бути журналістом.

— Ідея написати роман з'явилася у вас ще в донецькому аеропорту?

— Я був там лише 4 дні й 4 ночі в жовтні 2014-го. Тобто я побачив зсередини лише частку того пекла, яке там відбувалося 242 дні. Але той дух людський, та лють, та мужність, якими світилися «кіборги», мене надихнули на цю книгу. Ті дні настільки змінили мою свідомість, що я буквально став одержимий тим, що побачив і пережив. Ні про що інше думати більше не міг. Подумки вибирав героїв і проживав із ними всі сцени, створював сюжетні лінії, писав і переписував... Роман так і рвався з мене, тож я не міг його не написати. І ось цьогоріч на початку червня я нарешті сів за комп'ютер, відкрив новий файл, де написав — «Аеропорт». І вже за місяць — заповітне слово «кінець». За цей час схуд на 6 кілограмів. А те, що це буде роман, знав із самого початку, адже вважаю, що саме в цьому жанрі можна змалювати всю глибину трагедії, підлості, героїзму, ненависті, пристрасті, властивих цій війні.

— Що вас найбільше вразило в аеропорту?

— Надзвичайний дух братерства. Я не побачив жодного офіцерського хамства. Хоча більше половини бійців в аеропорту були офіцерами. Кожен намагався підставити один одному плече, кожен один одному допомагав, усі були на «ти».

Вразила сцена: сапер, кадровий військовий майор Валерій Рудь, встановлював міну у проході, аби терористи не могли зайти всередину.

У цю мить розпочався бій. Рудь побачив, як ще зовсім юний хлопчина з «Правого сектору» стріляє з кулемета з дуже незручної позиції, і зрозумів, що того ось-ось можуть вбити. Він підбіг до нього, відтягнув у бік, сказавши: «Відійди, хлопче, це моя війна». Взяв у юнака кулемет і як справжній військовий продовжив вести бій уже з іншої позиції. Коли все закінчилося, Валерій повернувся до своїх справ. А хлопчина непорушно сидів і дивився на рятівника. Бачили б ви його тоді… В його очах — неприховане захоплення своїм героєм. Ось що я називаю справжнім братерством.

«ЄДИНИЙ НАКАЗ, ЯКИЙ БУВ ОДНОГО РАЗУ ОТРИМАНИЙ І ВИКОНУВАВСЯ КІБОРГАМИ, ЯК ЗАПОВІДЬ, СКЛАДАВСЯ ЛИШЕ З ОДНОГО СЛОВА: «ТРИМАЙТЕСЯ»! СКАСУВАННЯ НАКАЗУ НЕ БУЛО І, СХОЖЕ, НЕ ПЕРЕДБАЧАЛОСЯ. І ВОНИ ТРИМАЛИСЯ»

Я завжди повторюю: в той час і в тому місці зібралися кращі сини України, еліта вашої нації.

— Презентуючи книгу «Аеропорт» в Києві, ви сказали, що вона не про жахи війни, а про любов. Поясніть.

— Своєму читачу я кажу, що це роман з безліччю сюжетних ліній, головна з яких — любовна. У ній — про любов дівчини, дружини, матері. В книзі багато жіночих образів як з українського, так і з російського боку. Для мене вони однакові. Вони однаково люблять і чекають. Трагедії і горе, які вони переживають, теж однакові… Через цю війну найбільше страждають жінки. І цьому немає виправдання!

— У книжці викладені ваші особисті враження про те, що ви побачили, коли перебували поряд із солдатами?

— «Аеропорт» — це не хроніка, не розслідування, не літопис. Роман не тільки і не стільки про війну. 90 відсотків подій у книжці — реальні факти. Деякі з них зміщені в часі та просторі, але вони відбувались насправді. Це мої особисті спостереження, записи, інтерв'ю. А от усі герої роману — вигадані. Головне для мене було передати людські емоції, які виявляються на межі — страх, любов, мужність та хоробрість. Герої розповідають також про Майдан, про окупацію Криму, про Слов'янськ, про Іловайськ та про інші доленосні події АТО. Мій головний герой — журналіст, американець російського походження, який пройшов крізь війну і який переживає її як особисту драму. Він, до речі, теж вигаданий.

— Чи консультувалися під час написання роману з військовими спеціалістами?

— У мене були 43 години інтерв'ю, записані на диктофон, з «кіборгами» донецького аеропорту, тому пряму мову військових намагався подавати без змін. Я практично не придумував реплік.

А правильно вказати марки зброї і не помилитися у військовій термінології мені допоміг головний військовий консультант, «кіборг», старший сержант 79-ї окремої аеромобільної бригади Збройних Сил України Сергій Танасов. До речі, він був першим, хто прочитав мою книгу.

— Цікаво, як сприйняли ваш роман на батьківщині — в Росії? Чи не звинувачують вас у… надмірній любові до України?

— Найбільше звинувачень було до мене саме через відсутність патріотизму. Та навіть якщо я в Росії буду персоною нон грата, то матиму не 10 тисяч читачів, а сто тисяч. Якщо заарештують — мільйон. А якщо вб'ють — отримаю Нобелівську премію *(сміється)*. Що я вам хочу сказати: я люблю свою батьківщину, проте зараз приводів для гордості стає дедалі менше. Дуже багато брехні. Але Росія — велика країна в тому сенсі, що вона може очиститися, і вона за свою історію кілька разів це вже робила…

Бесіду вела Наталія ТКАЧУК

До слова, романом «Аеропорт» Сергія Лойка вже зацікавився Голлівуд. Подейкують, американські кіностудії хочуть зняти про оборону донецького аеропорту фільм. Тож незабаром війну, якої б краще не було, зможемо побачити на великих екранах.

«АНДРІЙ-БОКСЕР»

(уривок з роману «Аеропорт» Сергія Лойка)

Минуло вже тижнів зо два, як українські частини залишили старий термінал, що на той час внаслідок постійних обстрілів перетворився на безформну димну груду руїн, яка нагадувала Олексію Спітак — вірменське місто, зруйноване страшним землетрусом у 1988 році (там, звільнившись з армії та серйозно зайнявшись фотографуванням, Олексій блискуче відпрацював своє перше відрядження в якості фрілансера Associated Press).

Після відходу кіборгів у новий термінал російські командос зі спецгрупи «Вимпел» ГРУ Генерального штабу РФ встановили над руїнами старого термінала два прапори — триколор Російської Федерації й недоладне багатоколірне полотнище ККНР, так званої Красно-Кам'янської Народної Республіки.

За даними розвідки, після цього «подвигу», прирівняного російським телебаченням мало не до встановлення червоного прапора над фашистським Рейхстагом у травні сорок п'ятого, російські спецназівці, що видавали себе за відморожених сепаратистів, колишніх шахтарів, відступили. І окрім двох прапорів жодної присутності ворога у понівечених обгорілих розвалинах старого термінала, за відомостями розвідки, не спостерігалося.

Проте «кацапський» і ККНРівський прапори викликали в Андрія, таксиста зі Львова, та двох його друзів несказанне обурення. Вони вирішили пробратися через нескінченну двохсотметрову смугу смертельних перешкод до старого термінала, скинути «ганебні ганчірки» й знову встановити там український синьо-жовтий стяг. Олексію сказали, що на те є наказ.

ДАП: на бойових позиціях. Фото Сергія Лойка

Раннього ранку в тумані всі четверо вирушили до старого термінала. Дісталися без пригод. Швиденько скинули два ворожі прапори, потім, скориставшись одним древком, установили на ньому свій. Зробили селфі для своїх подруг і друзів у Фейсбуці, а потім двоє Андрієвих друзів попросили Олексія «сфотать» їх разом.

Олексій, який, звісно, зняв усю цю героїчну епопею від самого початку в найдрібніших деталях, погодився без слова. Він узагалі мало говорив, виправдовуючи своє прізвище — Молчанов. У компаніях Олексій охочіше грав на гітарі, пив і співав, ніж розмовляв.

І цього разу він просто сказав: «No problem!» — і звів камеру.

***

У цей час за чотириста метрів від них товстожопа червономорда зірка російського кіно на ім'я Алєксандр Порєбріков у бронику й касці з великими примітними написами «ПРЕССА» на них тулився своєю брезклою щокою до холодної сталі кулемета «Утьос». На камери російського телебачення й під схвальне гоготання сепарів.

У своєму останньому, шалено популярному серіалі він віртуозно зіграв провідну роль ретельно законспірованого фашистського шпигуна. Мав завдання: підняти фашистське повстання відразу після Другої світової війни в південному українському містечку, населеному переважно євреями, щоби допекти маршалу перемоги тов. Жукову.

Не минуло й трьох-чотирьох років, як нарешті улюбленець публіки, кіношний фашист стріляє сам у реальному житті з реальної великокаліберної смертельної зброї реальними патронами по реальних «фашистах». З тієї самої келії монастиря, що виходила єдиним вікном на злітне поле.

— Все чотко. Жми на газ, дядя! — весело загорлав колишній ростовський мийник машин, а нині борець за незалежність Донбасу від київської хунти, командир загону сепарів і герой російського телебачення на прізвисько Ламборгіні.

Порєбріков натиснув на курок… Він не думав нікого вбивати. Він просто стріляв, як йому здавалося, в нікуди. Або не здавалося. Коротше, просто мудак на війні. Наче там бракує своїх з обох боків.

(Уривок друкується з дозволу автора)

Почесний директор фестивалю Тарас Мельник з дружиною Ольгою та донькою Соломією

МАРІУПОЛЬ ПРИЙМАЄ «ЧЕРВОНУ РУТУ»

Цього тижня прифронтове місто перетворилося на суцільний концертний майданчик, адже саме тут з 18 по 20 вересня проводиться фінальна частина XIV Всеукраїнського фестивалю пісні та популярної музики

Вже більше року музичні фестивалі та концерти в Україні змінили своє головне призначення. Нині ми відвідуємо їх не лише, щоб потішити слух чи ознайомитися з новинками сучасної української музики. Ми відвідуємо їх також, щоб підкреслити свою національну приналежність, відчути непохитний дух свободи, спротиву ворогам і єдності з тими, хто захищає нашу країну.

Фестиваль «Червона Рута» — це один із потужних інструментів консолідації нації та дієва зброя у інформаційній та культурній війні на Сході України.

Про цьогорічну «Червону руту» читачам «Народної армії» розповідають почесний директор фестивалю, відомий український музикант Тарас Мельник та його брат Мирослав — виконавчий директор фестивалю 2015 року.

— Скажіть, а чому саме Маріуполь ви обрали місцем проведення цьогорічного фестивалю?

— Український Маріуполь — чергова мета російської агресії. Цим містом пролягає коридор для проникнення агресора в анексований Росією Крим. Саме тут найбільше потрібна підтримка та популяризація українського духу, ідей та культури, — зазначає Мирослав.

— Тарасе, яка мета фестивалю?

— Головна наша мета — підтримати патріотично налаштоване до Української держави населення прифронтових регіонів, відкрити в них «друге дихання», підтримати ментальну і духовну єдність українців, усіх громадян України, надати можливість на деякий час перепочити військовослужбовцям та покращити їхній морально-психологічний стан.

— Які заходи проводитимуться в Маріуполі в межах фестивалю?

— Фестивальні заходи відбудуться на центральній площі, парках та в концертних залах міста. Вони включають як проведення фінальних конкурсів, гала-концертів нових переможців фестивалю, так і виступи зірок української естради — лауреатів «Червоної рути» минулих років. Також глядачі побачать концерт виконавців української діаспори. А родзинкою фестивалю цього року буде виконання фіналістами конкурсу значної кількості пісень, написаних Володимиром Івасюком, які не наважуються брати у свій репертуар навіть професійні співаки.

— А чому так?

— Тому що не всім вони під силу, — відповідає Мирослав. — Уявляєте — пісні, написані Івасюком у 70-ті роки минулого століття не в змозі виконати професійні співаки другого десятиліття XXI!!! А наші фіналісти — змогли!

45 РОКІВ ТОМУ ВОЛОДИМИР ІВАСЮК ІЗ ОЛЕНОЮ КУЗНЕЦОВОЮ ВПЕРШЕ ВИНІС НА РОЗСУД ПУБЛІКИ ВЛАСНЕ ВИКОНАННЯ ПІСЕНЬ «ЧЕРВОНА РУТА» ТА «ВОДОГРАЙ»

Крім того, пісні Івасюка звучатимуть на згадку про те, що 45 років тому 13 вересня саме Володимир Івасюк із Оленою Кузнецовою — викладачкою вокалу Чернівецького музичного училища — вперше виніс на розсуд публіки власне виконання пісень «Червона рута» та «Водограй» на Театральній площі міста Чернівці у прямому ефірі передачі «Камертон доброго настрою» українського телебачення.

— А які ще цікаві заходи передбачені?

— У межах фестивалю в Маріуполі пройде прямий телеміст в Інтернеті, демонстрація фільмів національно-патріотичного спрямування, лекції з історії українського війська тощо. На публічних майданчиках пройдуть круглі столи за участю мешканців Маріуполя, військовослужбовців, гостей з різних регіонів України.

— Чи передбачається участь військовослужбовців у заходах?

— Міністерство оборони України підтримало ініціативу щодо проведення пісенного фестивалю у прифронтовому Маріуполі. На думку заступника Міністра оборони України — керівника апарату Петра Мехеда, він, «протидіючи російській пропаганді, сприяє популяризації творчості українських виконавців та культурологічному забезпеченню дозвілля військовослужбовців, працівників Збройних Сил України та членів їхніх сімей». Тож, сподіваємося, що й військові матимуть змогу відвідати фестивальні заходи.

Володимир КОРНІЯКА

ЦІКАВІ ФАКТИ

За понад 25-річну історію Всеукраїнського фестивалю пісні та популярної музики «Червона рута» 90% артистів сучасної української поп- і рок-сцени, виконавців бардівської, акустичної, танцювальної, експериментальної музики вперше засяяли саме на його сцені.

Перший український фестиваль був започаткований 1988 року з метою виявити і підтримати невідомих широкому загалу молодих виконавців для творчої реалізації в україномовному середовищі: кожен з артистів мав виконати три пісні українською мовою.

У фінальних конкурсах «Червоної рути-2015» беруть участь 350 молодих виконавців — переможців відбіркових конкурсів 2014 року з усіх регіонів України. Змагання артистів відбуваються відразу в шести найпопулярніших музичних жанрах — популярна, сучасна танцювальна, акустична, рок, експериментальна музика та український автентичний фольклор. Спеціально для участі у фестивалі молодими музикантами створено й виконано українською мовою близько 300 нових пісень.

Інф. «НА»

Для себе я нічого не прошу
Й нічого не проситиму віднині,
Якщо для мене милість Ти беріг,
Віддай її Ти, Боже, Україні!

Якщо моїй стривоженій душі
Ти приберіг краплиночку спокою,
Віддай його туди, на рубежі,
Солдатам дай, спочинуть хай від бою.

І біль отих, що зранені в бою,
І я віднині хай терпіти мушу.
Коли у тілі в них нестерпний біль,
Зігрій любов'ю, Господи, їх душу…

Навіть якщо аж до останніх днів
Я без любові житиму віднині,
Усю любов, яку мені беріг,
Віддай до краплі, Боже, Україні.

Лідія ЯР, Черкащина

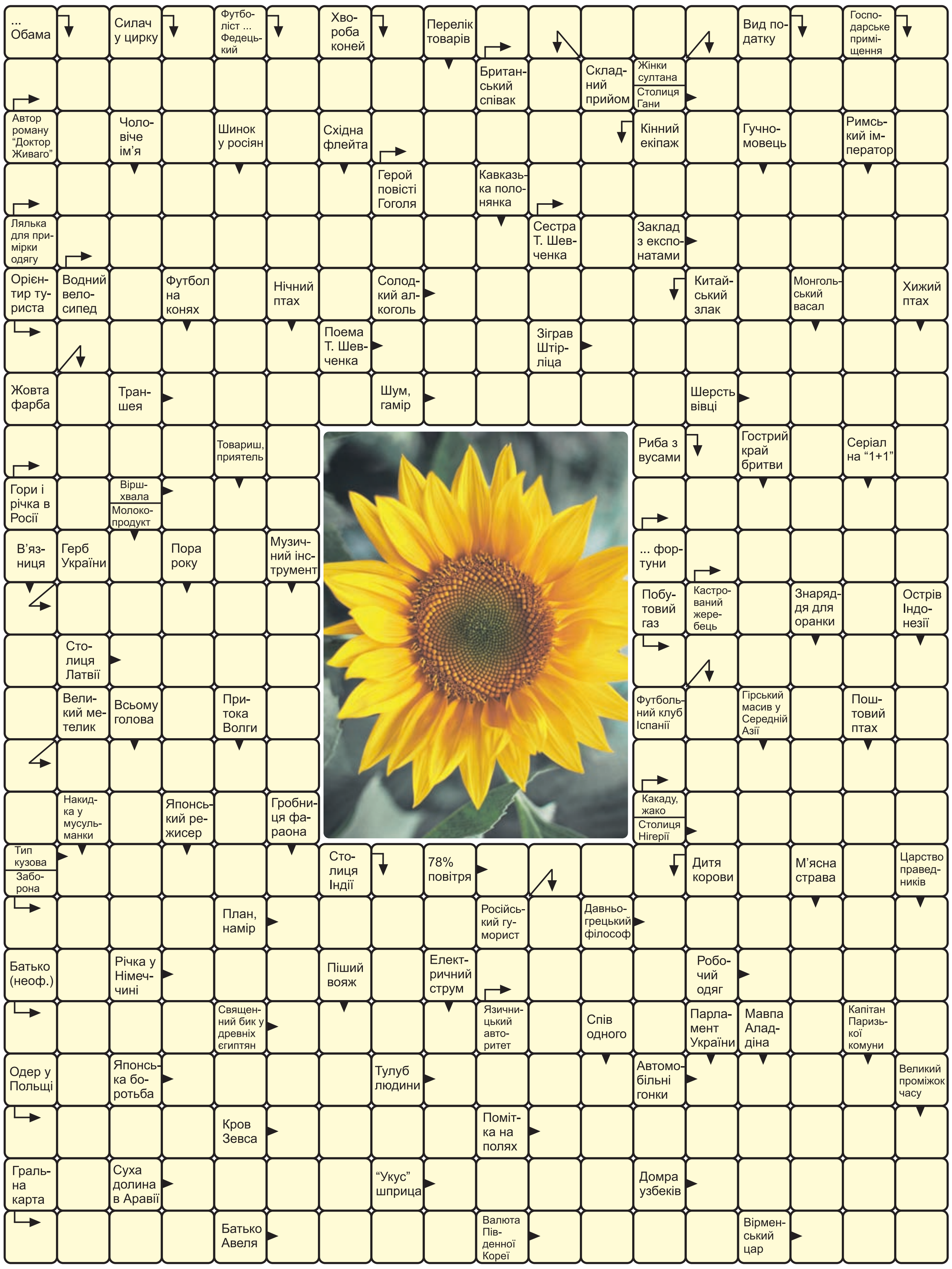
ОБЕРЕГИ МАРІЇ ЛИХВАР УЖЕ НА ПЕРЕДОВІЙ…

В Україні напевно немає такої людини, яка б не пам'ятала літню жіночку, що, важко спираючись на милиці, самотньо стояла посеред чорного майданного снігу і тримала в руках зв'язаний на спицях прапорець України. Її звати Марія Іванівна Лихвар. У часи Майдану вона зв'язала прапорець радше з безвиході, адже проросійські режими зробили все, щоб національної символіки в Україні було недостатньо.

Після перемоги Майдану почалась важка боротьба нашого народу за право жити вільно на своїй землі. Тисячі юнаків і дівчат одягли військові однострої і пішли на захист суверенності України. І Марія Іванівна вирішила, що не має права залишити їх без своєї підтримки. І тому вона знову взяла до рук спиці і нитки. Тепер уже десятки зв'язаних нею прапорців оберігають життя воїнів АТО. Бійці бережуть їх, адже в цих сплетіннях ниток міститься тепло материнських рук Марії Іванівни і ще її молитва до Бога з проханням бути добрим до всіх захисників рідної землі.

Тарас ГРЕНЬ

Сканворд підготував Василь СОЛТИС, Тернопіль

ЯБЛУКО — ТВІЙ РАЙСЬКИЙ ПЛІД

Заповіді 104-річного карпатського мудреця Андрія Ворона

■ Добрий старий мій друг — яблуко. Воно очищає масну кров і допомагає роботі слабого шлунка. Яблуко має повну силу до нового року, а далі воно просто як їжа.

■ Люди, які споживають хоча б одне яблуко на день, лікарів не знають і живуть на 10 років довше.

■ Якщо у вас високий тиск, з'їдайте впродовж місяця щодня бодай 4–5 яблук і ваш тиск нормалізується без ліків.

■ Терті яблука допоможуть у розладі шлунка.

■ Особливо яблука необхідні людям, що зайняті розумовою працею, хворим на атеросклероз, печінку, нирки, ревматизм, подагру. Якщо вам важко з'їдати кілька яблук, можете подавити із них сік.

■ Щоб схуднути, варто один день на тиждень з'їдати тільки 2 кг яблук. Можна очищених.

■ Від застуди і кашлю варіть і пийте чаї з гілочок, листя і квіток яблуні.

■ Якщо на ніч з'їсти соковите яблуко, то спокійний сон вам забезпечений. І зуби будуть здорові й білі.

СМІЄМОСЬ, ОТЖЕ, НЕ ЗДАЄМОСЬ!

Зустрілись хлопець з дівчиною.
— Ти дуже красива дівчина, але мене цікавить не лише краса, а й інтелект дівчини, бо за статистикою 67 відсотків усіх дівчат — тупі! — каже він.
— Не переживай, я точно відношуся до тих 13, що залишилися .

***

— Запам'ятай, синку, розумна людина завжди у всьому сумнівається. Тільки дурень може бути повністю впевненим у чомусь.
— Ти впевнений в цьому, тато?
— Абсолютно.

***

— Скільки людей працює у вашій бригаді?
— Разом з начальником 12.
— А без начальника?
— Без начальника у нас взагалі ніхто не працює.

***

Вчителька:
— Діти, скажіть, кого всі в лісі бояться?
— Машу! — хором відповіли діти.

***

— Ну й життя! Я вже свою дружину навіть прогодувати не можу.
— Тоді пропий.

РЕДАКЦІЙНА КОЛОНКА

НАРОДНА АРМІЯ

ЗАСНОВНИК – МІНІСТЕРСТВО ОБОРОНИ УКРАЇНИ
Реєстраційне свідоцтво
КВ № 2026 від 25.06.1996 р.
Газета надрукована у друкарні ТОВ «Укрполіграфмедіа» (вул. Фрунзе, 104А, м. Київ, 04080).
Наклад 31922 Замовлення 53079
Ціна вроздріб – договірна

Головний редактор Роман ДРАПАК
Чергові по номеру — Сергій ВОРОНКОВ, Вадим КОВАЛЬОВ
Провідний літературний співробітник — Наталія ШАРОЙКО
Адреса редакції:
вул. Мельникова, 24, м. Київ, МСП, 04655

e-mail: n_army@army.kiev.ua
http://www.na.mil.gov.ua
Відділ передплати: тел.: 0(44) 489 50 12
Рр — Реклама редакції (подається безкоштовно)
Р — Реклама платна

Листування з читачами тільки на сторінках газети. Відповідальність за достовірність інформації та реклами несуть автори та рекламодавці. Редакція може не поділяти погляди автора. При передруку матеріалів посилання на «Народну армію» обов'язкове.

ISSN 1029-9114
9 771029 911004